

LOWELL DECL. EX. 96b

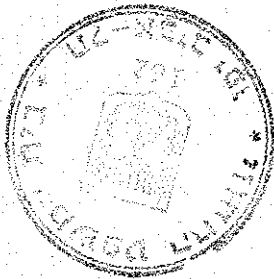
Original

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בפני הרכב:

כב' השופטת שרה סירוטה, ס.נ. - אב"ד
כב' השופט אברהם טל
כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני

המאשימה

מדינת ישראל

המחלקה לעניינים פליליים, בטחוניים
ועניינים מיוחדים בפרקליטות המדינה
ע"י ב"כ עוה"ד ד. חן, ר. חזן, א. בר-נתן

- נ ג ד -

הנאשם

מרואן בן חטיב ברגותי

יליד 1959, ת.ז. 959251745
מרמאללה (במעצר מיום 15.4.02)
ע"י הסניגוריה הציבורית

הכרעת דין

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

תוכן - עניינים

חלק ראשון: מבוא עמ' 2

חלק שני: מסכת הראיות עמ' 6

א. הפת"ח התנזים וגדודי חללי אלאקצא באירגוני טרור עמ' 6

ב. מעמדו של הנאשם ותפקידו באירגוני הטרור, ותמיכתו בפיגועים כנגד ישראל עמ' 8

ג. עדויותיהם של פעילי הטרור מהפת"ח בדבר קשריהם עם הנאשם מעורבותו בפיגועים שביצעו והתייחסות הנאשם בחקירתו לעדויות אלו עמ' 16

(1) נאצר עויס..... עמ' 16

(2) נאצר נאג'י אבו חמיד..... עמ' 20

(3) אחמד ברגותי..... עמ' 22

(4) מוחמד מצלח (אבו סטחה)..... עמ' 27

(5) גימאל אחויל..... עמ' 27

(6) נאצר א-שוש..... עמ' 28

(7) עלי עיאדיה..... עמ' 30

(8) איסמעיל רדאידה, מוחמד אבו חלאוה וכמאל אבו וער..... עמ' 30

(9) נאסר (חלוס) נאג'י אבו חמיד..... עמ' 34

(10) זיאד חמודה..... עמ' 34

(11) ריאד עמור..... עמ' 35

(12) נאצר חאג'..... עמ' 35

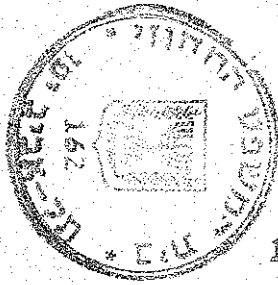
(13) תחריר ברגותי..... עמ' 36

(14) אחמד מוצפר..... עמ' 37

(15) שריף נאג'י..... עמ' 37

(16) אמיד אבו רדאחה..... עמ' 38

(17) אשרף גיאבר..... עמ' 39

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

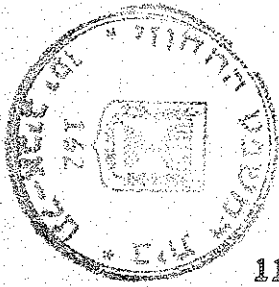
ד. זברי הנאשם בחקירתו וראיות נוספות בדבר תפקידו ומעורבותו בפיגועים

נגד ישראל עמ' 40

- (1) אחריותו של הנאשם לפעילות חוליות הטרור ומידת שליטתו בהן עמ' 40
- (2) מעורבותו האישית של הנאשם בפיגועי הטרור שבצעו חוליות שתחת פיקודו עמ' 44
- (אא) הפיגוע בתחנת הדלק בגבעת זאב עמ' 47
- (בב) רצח הנזיר היווני במעלה אדומים עמ' 48
- (גג) הפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב עמ' 48
- (דד) ניסיון לפיגוע ליד קניון מלחה בירושלים עמ' 49
- (3) אספקת כספים ואמל"ח לשם ביצוע פיגועי טרור עמ' 49
- (4) סיוע למבוקשים ולמשפחות העצורים והחללים עמ' 51
- (5) גיוס פעילים לארגוני הטרור והדרכתם עמ' 52
- (6) קריאותיו הפומביות של הנאשם לבצע פיגועים כנגד ישראל עמ' 53

ה. הקשר של הנאשם לפיגועים נשוא כתב האישום

- (1) רצח טליה ובנימין כהנא ז"ל ליד עפרה עמ' 56
- (2) רצח עקיבא פשקוס ז"ל באזור התעשייה בעטרות עמ' 57
- (3) רצח הנזיר היווני ציפוקטקיס גרמנוס ז"ל במעלה אדומים עמ' 59
- (4) רצח יניב ושרון בן שלום ז"ל ודורון יוסף סורי ז"ל בכביש 443 עמ' 59
- (5) רצח מאיר וייזבוויז ז"ל בכביש מס' 9 בירושלים עמ' 61
- (6) רצח אליהו כהן ז"ל בפיגוע ירי בכביש 443 ליד גבעת זאב עמ' 62
- (7) רצח יואלה חן ז"ל ליד תחנת דלק גבעונים בכביש 443 עמ' 63
- (8) רצח 6 אנשים באולם השמחות "ארמון דוד" בחדרה עמ' 64
- (9) רצח שתי נשים בפיגוע ירי ברחוב יפו פינת לונץ בירושלים עמ' 66
- (10) פיגוע ירי בשכונת נוה-יעקב בירושלים בו נהרגה השוטרת גלית ארביב ז"ל עמ' 66
- (11) רצח גד רגיואן ז"ל במפעל בשקביץ בעטרות עמ' 69
- (12) הפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל אביב עמ' 70

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

- (13) פיגוע ירי במלון "גירמיי" בנתניה..... עמ' 72
- (14) רצח קונסטנטין דנילוב ז"ל בבאקה אלעריביה..... עמ' 73
- (15) פיגוע ירי בין עטרת לביר-זית..... עמ' 74
- (16) ניסיון פיגוע בפאב "ביאנקיני" בירושלים..... עמ' 75
- (17) פיגוע ירי בכביש 9 ליד הגבעה הצרפתית בירושלים..... עמ' 77
- (18) ניסיון לפיגוע התאבדות בבית חנינא בירושלים..... עמ' 78
- (19) פיגוע ירי בכביש בית אל- פסגות..... עמ' 78
- (20) ניסיון פיגוע בקניון מלחה בירושלים..... עמ' 79

עמ' 81 חלק שלישי: הערכת הראיות ומשקלן

עמ' 92 חלק רביעי: ניתוח משפטי ומסקנות

עמ' 92 1. פעילות וחברות בארגון טרוריסטי

עמ' 94 2. אחריותם של מבצע בצוותא, משדל ומסייע והאבחנה ביניהם

- א. מבצע בצוותא לעומת מסייע..... עמ' 96
- ב. עבירת הסיוע..... עמ' 104
- ג. עבירת השידול והאבחנה בין מבצע בצוותא למשדל..... עמ' 112
- ד. אחריותו של מנהיג חבורה עבריינית כמבצע בצוותא או כמשדל... עמ' 117

עמ' 123 3. מסקנות בעניין אחריותו של הנאשם כמבצע בצוותא, משדל ומסייע

- א. פיגוע הרצח בתחנת הדלק בגבעת זאב..... עמ' 135
- ב. רצח הנזיר היווני ציפוקטקיס גרמנוס ז"ל במעלה אדומים..... עמ' 136
- ג. פיגוע הרצח במסעדת "סי פוד מרקט" בתל אביב..... עמ' 138
- ד. ניסיון פיגוע ליד קניון מלחה בירושלים..... עמ' 139

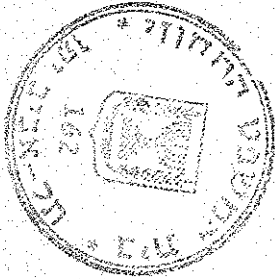
עמ' 139 חלק חמישי: סיכום

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הכרעת – דין

מבוא : חלק ראשון:

1. בתאריך 14.8.2002 הוגש נגד הנאשם כתב-אישום, המייחס לו מספר עבירות של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); סיוע לרצח לפי סעיף 300(א)(2) ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין; שידול לרצח לפי סעיף 300(א)(2) יחד עם סעיף 30 לחוק העונשין; ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין; קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 לחוק העונשין; פעילות וחברות באירגון טרור לפי סעיפים 2 ו-3 לפקודת מניעת טרור, התש"ח-1948.

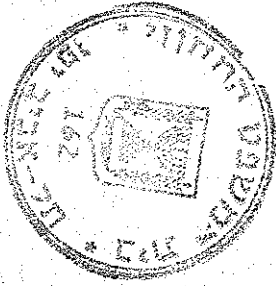
2. כתב-האישום מייחס לנאשם שותפות, אירגון וביצוע של פעולות-טרור כגד מטרות ישראליות, אשר החלו בספטמבר 2000 במסגרת אירועים המכונים "אינתיפאדת אלאקצא" (להלן: "האינתיפאדה"). על-פי הנטען בכתב-האישום, עמד הנאשם בראש אירגוני-טרור באיזור יהודה ושומרון (איו"ש): אירגון ה"פת"ח" (להלן: "הפת"ח"), אירגון ה"תנוים" השייך לפת"ח (להלן: "התנוים") ואירגון "גדודי חללי אלאקצא", הכולל התארגנויות של פעילי טרור של התנוים שביצעו פעולות טרור כנגד מטרות ישראליות (להלן: "גדודי חללי אלאקצא"). הנאשם היה זה שתיאם וקיסר בין גורמי השטח והבכירים בשלושת האירגונים הנ"ל (כולם יחד יכוננו להלן: "אירגוני הטרור"), אשר היו אחראים לביצוען של פעולות-טרור נגד מטרות ישראליות.

כתב האישום מפרט את שמותיהם של שמונה פעילי טרור בכירים, שפעלו תחת הנהגתו של הנאשם בביצוע פעולות הטרור, והם נאסר עוים (להלן: "עוים"), אחמד ברגותי, נאצר אבו חמיד (להלן: "אבו חמיד"), ראאיד כרמי (להלן: "כרמי"), מהנד דיריה (אבו חלאווה) (להלן: "מהנד"), מחמד מצלח (אבו סטחה) (להלן: "אבו סטחה"), מנצור שרים (להלן: "שרים") ומחמוד טיטי (להלן: "טיטי").

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם ומפקדי השטח גייסו פעילים לאירגוני הטרור, הפעילו אותם ודאגו לספק להם אמצעי לחימה (אמל"ח) וכסף. הנאשם עסק גם בהכשרת פעילי הטרור למטרותם ובגיוס כספים לאירגוני הטרור. כמו כן שידל הנאשם ועודד את פעילי הטרור לבצע פיגועים כנגד מדינת ישראל באמצעי התקשורת, בכינוסים שונים ובאמצעות הפצת כרוזי הסתה.

כתב-האישום מייחס לנאשם בסעיפים 8-15 מעורבות ואחריות לבצוע 37 פיגועים ופעולות-טרור, אשר בוצעו ברובם בתחומי מדינת-ישראל על-ידי מפקדי השטח והפעילים בחודשים דצמבר 2000 ועד אפריל 2002, ושבהם קופחו חייהם של רבים מאזרחי מדינת-ישראל וחייליה, ונפצעו רבים אחרים. חלק ממעשי הטרור מפורטים בכתב האישום, ורובם מפורטים רק בנספח לכתב האישום.

3. ראיות התביעה כוללות את עדויותיהם של אנשי מערכת הביטחון, חוקרי השב"כ ואנשי המשטרה שעסקו בחקירת הנאשם; עדויותיהם של אזרחים וגורמים אחרים שהיו עדים לפיגועים נשוא כתב האישום; מסמכים שנתפסו על ידי צה"ל במשרדי הפת"ח ובמשרדו של הנאשם; חוות דעת של מומחים ממערכת הביטחון בעניין פעילות ארגוני הטרור ומעמדו ותפקידו של הנאשם בהם; עדויותיהם של פעילים בארגוני הטרור והדברים שמסרו בחקירתם בשב"כ ובמשטרה; אמרות הנאשם שתועדו על ידי אנשי השב"כ בדו"חות כתובים, ואשר חלקם הוקלטו ותומללו; דברים שאמר הנאשם למדובבים שהוכנסו לתאו במהלך חקירתו ולמקורבו אחמד ברגותי שנעצר עמו; דברי הנאשם בכלי התקשורת לפני מעצרו, וחודעות הנאשם במשטרה.

תמלילי חקירתו של הנאשם בשב"כ הוגשו על ידי חוקרי השב"כ שניהלו את החקירה שהוקלטה וזיהו את קולו של הנאשם בה ("מופז" בעמ' 58, "נדב" בעמ' 79, "סמיות" בעמ' 85-86 ו"דני" בעמ' 90). שירתו של הנאשם עם אחמד ברגותי הוגשה על ידי החוקר "רוברט" (עמ' 65). הקלטות מחקירת הנאשם ומחקירת המדובבים פלוני 1 ופלוני 3 תומללו על ידי נתן בסו (עמ' 174).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

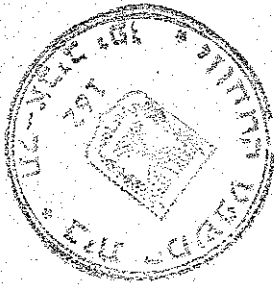
בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

חוקרי השב"כ שהעידו אישרו את נכונות הכתוב בזכ"דים שרשמו במהלך חקירתו של הנאשם (זכ"דים ת/6 - ת/96). מדובר בדו"חות שנרשמו בעברית לגבי חקירה שהתנהלה בעברית ובערבית (הנאשם דובר עברית טובה), בהם נרשמו עיקרי הדברים שנאמרו על ידי הנאשם (ראה החוקר "סטיב" בעמ' 53, החוקר "אמיל" בעמ' 55 והחוקר "רון" בעמ' 60).

4. אשר להודעות הנאשם במשטרה, הרי שהנאשם הודיע בכל חקירותיו במשטרה - בניגוד לדרך בה נהג בעת חקירותיו בשב"כ - כי הוא כופר בזכותה של המשטרה לחקור אותו, ולכן סירב לענות על שאלות החוקרים (ראה הודעות ת/99-ת/109). לפיכך, הודעותיו של הנאשם כוללות שאלות רבות שהוצגו לו על ידי החוקרים, וסירובו להשיב עליהן. במקרים בודדים ביותר התייחס הנאשם בקצרה לדברים שאמר לו החוקר, ובהודמנויות אלו הכחיש לחלוטין את כל הטענות שהוצגו לו - גם אלה בהם הוזיה בחקירתו בשב"כ. הנאשם הכחיש כי היה מנהיגם של גדודי חללי אלאקצא והתנוזים (הודעה ת/101 עמ' 6, הודעה ת/105 עמ' 2, הודעה ת/106 עמ' 3); הכחיש כי הכיר את ראיד כרמי (ת/104 עמ' 8). היו בקשר עמו (כפי שיפורט להלן), ואפילו הכחיש כי הכיר את ראיד כרמי (ת/104 עמ' 8). כל אלו הוכחו, כפי שיבואר להלן, לא רק מפי פעילי השטח, אלא גם מפי הנאשם עצמו, מהמסמכים שנתפסו במשרדו, אשר הנאשם הכחיש בחקירתו כל קשר אליהם, וטען כי כתב ידו לא מופיע עליהם (ראה הודעות ת/108-ת/109).

הודעותיו של הנאשם הוגשו על ידי החוקרים דוד זריהן ורפי נוריאל (עמ' 113, 38), אשר הסבירו כי הנאשם סירב לחתום על האזהרה ועל ההודעה, וכי הוא נחקר בעברית. זריהן אף העיד כי הנאשם סירב למסור טביעת אצבע ולהצטלם. הנאשם אמר באופן כללי בהודעתו ת/106 כי כל ההאשמות כנגדו אינן נכונות, וכי הוא חף מכל אשמה.

5. בפתח משפטו העלה הנאשם טענות מקדמיות הנוגעות לסמכות בית משפט זה לשפוט אותו, ואלה נדחו בהחלטת בית המשפט מיום 19.01.03 (עמ' 1-34 לפרוטוקול). הנאשם בחר שלא להסתייע בשירותי סניגור, ואף דחה נמרצות ובעקביות כל ניסיון של בית המשפט לשכנעו להיעזר בסניגוריה הציבורית או בסניגור מטעמו.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בית המשפט הטיל אמנם על הסניגוריה הציבורית לייצג את הנאשם, חרף בקשותיה החוזרות ונשנות להשתחרר מייצוגו, ולמעשה היא מייצגת את הנאשם גם כיום ונכחה בכל הדיונים. ואולם הסניגוריה הציבורית בחרה להיעתר לבקשת הנאשם שלא להעלות טענות כלשהן מטעמו במהלך המשפט, לרבות טענות משפטיות, ואף לא לחקור את העדים.

כך התנהל ההליך על פי בחירתו של הנאשם, אשר ממשיך לכפור בסמכות בית המשפט לשפוט אותו. בנסיבות אלו בחר הנאשם גם שלא להגיב על כתב האישום. כמו כן נמנע הנאשם מלהעיד בעצמו או להביא עדים מטעמו. עם זאת, הנאשם הגיב מידי פעם על דברי העדים או על טענות שטענה ב"כ המאשימה במהלך הדיון, ודבריו נרשמו בפרוטוקול כלשונם. בנוסף הגיב הנאשם על סיכומי התביעה בעל פה (שהוגשו גם בכתב), בנאום סניגוריה שנשא במסגרת הסיכומים בעל פה, ואשר לא התייחס לגופן של ההאשמות שהועלו כנגדו. למותר לציין כי הנאשם קיבל בעצמו, ובאמצעות הסניגוריה הציבורית, את כל חומר הראיות, הפרוטוקולים והסיכומים.

6. העבירות נשוא כתב האישום הן ברובן "עבירות פנים" הנוגעות לפיגועים שבוצעו בישראל, וחלקן "עבירות חוץ", שבוצעו בתחומי האזור (קרי: יהודה ושומרון). ואולם, כפי שהבהרנו בהחלטה שניתנה בנוגע לטענותיו המקדמיות של הנאשם, מוסמך בית משפט בישראל לדון בעבירות חוץ כנגד בטחון המדינה, או נגד אזרח או תושב ישראלי, יהא מקום ביצוע העבירה אשר יהא (סעיף 13(א)-(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977). זו היא אותה "תחולה פרוטקטיבית", אשר נועדה להגן על אזרחים ותושבים ישראלים כנגד פעולות טרור הנעשות בחסותן ובגיבוי של מדינות אחרות (ש"ז פלר, מ. קרמניצר, יתגובה לחיבור בגנות התחולה הנציגונית של דיני העונשין, פלילים ה' 1 (1996) 65, בעמ' 83, והשווה דעתו של י. שחר, שם בעמ' 5). עוד פסקנו בהחלטה שניתנה בטענותיו המקדמיות של הנאשם, כי לא נראה שהתנאים הקבועים בסעיף 14(ב) לחוק העונשין רלבנטיים למקרה זה, אם הם חלים כלל על הסמכות הפרוטקטיבית שבסעיף 13 לחוק (להבדיל מהסמכות הפרסונלית שבסעיף 14), שכן הרשות הפלסטינאית איננה מדינה. העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום הן עבירות כנגד בטחון המדינה, כנגד אזרחיה ותושביה, ועל כן הן נופלות במסגרת סעיף 13 לחוק העונשין, ובית משפט זה מוסמך לדון בהן.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

חלק שני: מסכת הראיות

א. הפת"ח, התנזים וגדודי חללי אלאקצא כאירגוני טרור

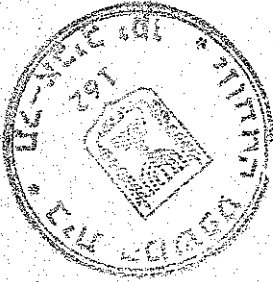
7. ראש חטיבת המחקר באגף המודיעין של צה"ל, תא"ל י. קופרווסר, הגיש במהלך עדותו (עמ' 38) חוות דעת בה התייחס לפעילותם של הפת"ח, התנזים וגדודי חללי אלאקצא (ת/1). אל חוות הדעת צורפו מסמכי שלל שנתפסו על ידי צה"ל במבצע "חומת מגן" הנוגעים לעניין זה. הפת"ח (ראשי תיבות במהופך בערבית של "התנועה לשחרור פלסטין") דגל מאז יסודו על ידי יאסר ערפאת בשנת 1959 במאבק מזוין כנגד ישראל, אשר התבטא בביצוע פיגועי טרור נגד יעדים ישראליים בארץ ובחו"ל. לאחר חתימת הסכמי אוסלו נדחק עיקרון "המאבק המזוין" למקום משני, אך נותר כאופציה להשגת מטרות הארגון במקרה שהמו"מ עם ישראל לא יצליח. עם פרוץ האינתיפאדה השניה בחודש ספטמבר 2000, הוביל הפת"ח את פיגועי הטרור בשטחים, וזאת באמצעות שתי ועדות עליונות המנהלות את הפעילות - האחת באזור יהודה ושומרון, והשניה באזור רצועת עזה. בראש הועדה העליונה של אזור יהודה ושומרון עמד הנאשם עד ליום מעצרו (סעיפים 3-1 לחו"ד).

הדרג המבצע של הפת"ח כלל את פעילי השטח של התנועה - התנזים (ארגון - בערבית). פעילי התנזים מהווים את חוד החנית בפעילות החבלנית של הפת"ח כנגד ישראל. גדודי חללי אלאקצא הוא שם כיסוי להתארגנויות טרור של הפת"ח, אשר נוטלות אחריות פומבית למעשי הטרור. אנשי "הגדודים" הם למעשה פעילים של הפת"ח, כאשר מרבית ההתארגנויות רואות בנאשם מקור סמכות מרכזי לפעילותן (סעיפים 4-5 לחו"ד).

התנזים וגדודי חללי אלאקצא מהווים, על פי חוות דעתו של תא"ל קופרווסר, את הזרוע הצבאית הבלתי ממוסדת של הפת"ח, שבראשה עמד הנאשם. מסמך שלל המצורף כנספח א' לחו"ד של תא"ל קופרווסר הוא מכתב החתום בידי הפת"ח וגדודי חללי אלאקצא גם יחד.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

מסמכי שלל אחרים שצורפו לחוות הדעת מראים כי גדודי חללי אלאקצא פונים בבקשה לסיוע כספי מיאסר ערפאת (מסמך 2), וכי הפת"ח וגדודי חללי אלאקצא חתומים על כרוזים המשבחים פעילות טרור שבוצעה בתחומי ישראל (מסמכים 3, 5). במסמך 6 שצורף לחוו"ד, ואשר נשלח ביום 8.5.01 מאת גדודי חללי אלאקצא אל הנאשם, מופיע פירוט פעילותם של גדודי חללי אלאקצא במחוז גנין (כולל פיגוע באום אלפאחם), ובקשה לסיוע באמצעי לחימה וכסף לשם המשך הביצוע של פעילות זו. מסמכים אחרים של גדודי חללי אלאקצא שהופנו ליאסר ערפאת, כוללים בקשות לסיוע למבוקשים הנרדפים על ידי ישראל ולמשפחות החללים (נספח ב' ומסמכים 2-4 לנספח זה). חלק מן המסמכים נכתבו על ידי הנאשם. יצוין כי כינויו של הנאשם היה, על שם בנו הבכור, "אבו אלקסאם" (הודעת הנאשם ת/107 עמ' 1, והדרך בה פנה אחויל אל הנאשם בעמ' 164).

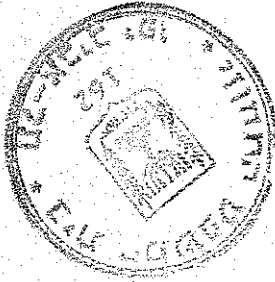
8. על פי חוות דעתו של תא"ל קופרווסר ביצעו אנשי הפת"ח למעלה מ-1,200 פיגועים כנגד ישראל (נכון ליום 18.8.02), בהם נהרגו 176 ישראלים ונפצעו רבים אחרים. פיגועים אלו כוללים התאבדות, וירי ממרגמות ונשק קל. במהלך האינתיפאדה עברו התארגנויות הטרור של הפת"ח יותר ויותר לביצוע פיגועי התאבדות בתחומי ישראל (סעיף 5 לחוו"ד). בחודשים שקדמו למבצע "חומות מגן" ביצעו גדודי חללי אלאקצא פיגועי התאבדות בחדרה, ירושלים, תל אביב, מחולה, מחנה 80, מחסום מכבים, נתניה, אשדוד, כפר סבא ואפרת, ובעקבות כך הוכנסו לרשימה האמריקאית של ארגוני הטרור ביום 27.3.02 (סעיף 10 לחוו"ד ונספח ג' המפרט את פיגועי ההתאבדות שבוצעו על ידי תנועת הפת"ח).

9. לגבי חוות הדעת של תא"ל קופרווסר יש לומר, כי מבחינת דיני הראיות איננו רשאים להסתמך על הערכות ומסקנות מודיעיניות אשר מבוססות על מקורות מידע שונים שלא הובאו בפני בית המשפט, בהיותם עדות שמיעה. נוכל לסמוך על חוו"ד זו רק במידה שהיא תואמת ראיות קבילות אחרות שהובאו בפנינו. אולם, פעילות הטרור בחסות הפת"ח של שלושת הארגונים הנ"ל עולה בבירור מראיות ישירות רבות שהובאו במשפט, כולל הודאות שמסרו בחקירותיהם הנאשם ופעילי הטרור, כפי שיפורט בהמשך הכרעת הדין.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

נאצר אבו חמיד, שהיה אחד ממפקדי השטח הבכירים ביהודה ושומרון, סיפר בהודעתו במשטרה (ת/149א), בעמ' 2-3, 7-8, 13-17), על הקמת גדודי חללי אלאקצא ביום 1.1.01, על מנת שיהוו מיליציה של הפת"ח, ויבצעו פיגועים כנגד מתנחלים וחילי צה"ל. הוא מפרט בהודעתו הנ"ל (וכן בהודעתו ת/149 ג)) את הפיגועים שבוצעו על ידו וע"י אנשיו כנגד מטרות אזרחיות וצבאיות של ישראל, תחת הנהגתו ובסיועו של הנאשם (כפי שיפורט בהמשך).

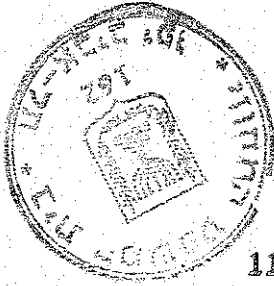
10. גם מדברים שאמר הנאשם בחקירתו, וממסמכים שנכתבו בכתב ידו, ניתן ללמוד על פעילותם של ארגוני הטרור הנ"ל. הנאשם הסביר את דרך פעולתן של החוליות המכונות "גדודי חללי אלאקצא", שלדבריו ביצעו "פעילות צבאית" (ת/19 סעיף 14, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). כך גם הסביר הנאשם בחקירתו את הדרך שבה נוצרו גדודי חללי אלאקצא באזור יהודה ושומרון, ופעלו בצורה מפורזת, וטען כי הפת"ח לא פיקח על פעילותם; אך הוא הודה כי חוליות אלו פנו אליו לקבלת כסף, משום שראו בו "אחראי של פת"ח בגדה המערבית" (תמליל ת/98 (ה) עמ' 60-61). כפי שיבואר בהמשך, הפנו פעילי הטרור מגדודי חללי אלאקצא את בקשותיהם לסיוע כספי לשם רכישת נשק וביצוע פיגועים אל הנאשם, והלה היה פונה בשמם ועבורם אל יו"ר הרשות הפלסטינית ומנהיג הפת"ח, יאסר ערפאת. מכאן ברור הקשר של גדודי חללי אלאקצא לארגון הפת"ח, והקשר של הנאשם לגדודים אלו.

ב. מעמדו של הנאשם ותפקידו בארגוני הטרור, ותמיכתו בפיגועים כנגד ישראל

11. תא"ל קופרווסר הגיש בעדותו חו"ד נוספת, המתייחסת למעורבותו של הנאשם בטרור (ת/2). לחו"ד זו צורפה שורה של נספחים הכוללים ראיונות עם הנאשם באמצעי התקשורת השונים ומסמכים שכתב הנאשם או שנמצאו במשרדו. גם חוות דעת זו כפופה להערה שפורטה בסעיף 9 לעיל, בנוגע לקבילותן של הערכות מודיעיניות הנסמכות על מקורות מידע שלא פורטו ולא הובאו בפניו, ולכן גם בנושא זה נזקק לראיות עצמאיות וקבילות שהובאו במשפט.

בתי המשפט

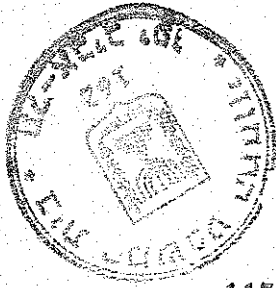

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

12. בחוות הדעת של תא"ל קופרווסר ת/2 נאמר כי הנאשם היה עד למעצרו ראש הועדה העליונה של הפת"ח ביהודה ושומרון, ולפיכך שימש כמנהיג הפת"ח בגדה. זאת ניתן ללמוד מן המסמכים השונים שכתב הנאשם ושנכתבו אליו, ואשר צורפו לחוות הדעת ת/1 ות/2. בתפקידו הנ"ל היווה הנאשם מקור סמכות מרכזי לבכירי הפת"ח, וצינור מקשר בין ראש הרשות הפלסטינאית, יאסר ערפאת, לבין דרגי השטח בתנועה (סעיפים 1-2). עוד נאמר בחוות הדעת הנ"ל (סעיף 4), כי עם פרוץ האינתיפאדה בחודש ספטמבר 2000, תפס הנאשם חלק מרכזי ביותר בהובלת הטרור נגד ישראל על ידי גורמי פת"ח ובכלל. מעורבותו באה לידי ביטוי בדרכים שונות: ראשית, הנאשם היווה מקור השראה והתווה את מדיניות הפיגועים, באמצעות פגישות אישיות עם פעילי הטרור של תנועת הפת"ח והתבטאויות פומביות. שנית, הנאשם היה מקור סמכות ומימון לפעילי הטרור של תנועת הפת"ח: הוא נתפס בעיני גדודי חללי אלאקצא כמנהיג המרכזי בפעילותם, שימש כצינור קשר בינם לבין יו"ר הרשות הפלסטינאית והעביר לרשותם סכומי כסף המסתכמים בעשרות אלפי שקלים לצורך פעילות הטרור. שלישית, הנאשם העביר הנחיות ישירות לפעילי הטרור - הן במישור האסטרטגי, והן במישור הטקטי הנוגע לפיגועים נקודתיים.

13. הנאשם לא הסתיר בחקירתו בשב"כ את עמדתו הברורה, לפיה תנועת הפת"ח חייבת להוביל את "המאבק המזוין כנגד ישראל", וכי זו הדרך היחידה להשגת מטרות העם הפלסטיני לאחר כשלון תהליך השלום, ולאחר שהנאשם עצמו היה פעיל שלום במשך שנים רבות (זכ"ד ת/59 ס' 2-5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הוא הבהיר כי כאשר הוא משתמש בביטוי "מאבק מזוין", הוא מתכוון לפיגועים (תמליל חקירה ת/98 יא עמ' 3-2). הנאשם הסביר כי מנהיגי הפת"ח חששו מהיחלשות כוחם ברחוב הפלסטיני למול התנועות האיסלאמיות, דבר שדרבן אותם לנקוט קו של פיגועים כנגד ישראל (זכ"ד ת/21 סעיף 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 63 (בטעות נרשם בפרוטוקול ת/41); זכ"ד ת/23 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90; זכ"ד ת/27 ס' 10-12 וזכ"ד ת/55 ס' 3 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; זכ"ד ת/30 ס' 8-12 וזכ"ד ת/58 ס' 5 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54; זכ"ד ת/40 ס' 15 שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/70 ס' 3 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

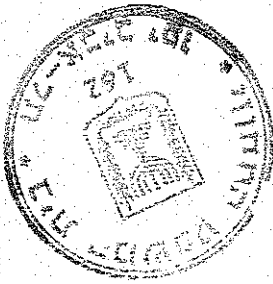
בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם אמר בחקירתו כי "עמדתו המוצהרת הינה מאבק מזוין מול הכיבוש הישראלי, ומי שיש לו נשק שיבצע פיגועים זה הקו הכללי" (ת/23 ס' 5, וכן ראה זכ"ד ת/6 ס' 11-12, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62). הוא הסביר כי לפי השקפתו פיגועים שיכאיבו לישראל יקדמו את השלום, ויגרמו לישראלים להבין שיש להם מה להפסיד (ת/40 סעיף 15, ות/70 סעיף 4). הנאשם הבהיר כי מבחינתו אזרחים ישראלים החיים בהתנחלויות הם אויב שיש לפגוע בו (זכ"ד ת/63 ס' 16, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נאור" בעמ' 82). הוא אף אמר כי פיגועים כנגד מתנחלי יהודה ושומרון הם לגיטימיים, גם כאשר מדובר בנשים וילדים (זכ"ד ת/6 ס' 13, שהוגש ואושר ע"י החוקר "רוברט" בעמוד 62, זכ"ד ת/77 ס' 2 שהוגש ואושר על ידי החוקרים "צדוק" ו"אופיר" בעמ' 83, 87).

הנאשם חזר והדגיש במהלך חקירתו כי בניכוח שהתנהל בתוך הרשות והפת"ח בעניין סוג הפיגועים כנגד ישראל - דגלו ערפאת והוא בקו הקובע כי יש להתמקד בפיגועים כנגד צה"ל והמתנחלים, בעוד שמנהיגים כמו אבו עלא ואבו מאזן התנגדו לכל סוג של אלימות; רק מעט מאנשי הפת"ח תמכו בפיגועים בתוך ישראל (ת/27 סעיפים 12-13, ת/30 סעיף 8; ת/70 סעיף 3). חרף התנגדותם של ערפאת והנאשם לפיגועים בתוך ישראל, הם איבדו שליטה על החוליות ופעילי השטח במהלך האינתיפאדה (זכ"ד ת/55 ס' 13, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

14. עמדתו של הנאשם כמפורט לעיל באה לידי ביטוי גם בדבריו בחקירה שתומלל. לגבי עמדתו של הנאשם כי אין לבצע פיגועי התאבדות בתוך ישראל, הוא הסביר כי פגיעה בהתנחלויות כמוה כפגיעה בצבא, ולכן בענין זה לא היה ויכוח בתוך הפת"ח; אך הוא הודה כי בתקופה האחרונה שלפני מעצרו החל הפת"ח לבצע גם פיגועי התאבדות בתוך ישראל, ואף אישר כי הפת"ח נגרר לתוך פעילות זו כדי שלא להשאיר את השליטה בשטח לאירגונים האיסלאמים (ת/98 עמ' 27-29). הנאשם הסביר כי הוא באופן אישי הסתייג מכל פעילות בתוך ישראל, אך תמך "במאבק המזוין כנגד הכיבוש הישראלי", ואף עשה זאת בצורה פומבית בטלוויזיה (ת/98 עמ' 7, 10).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם אישר כי בחמשת החודשים האחרונים שקדמו למעצרו נטל הפת"ח תפקיד מרכזי בהסלמת רמת האלימות, והנהיג את המלחמה; הנאשם לא כיחד כי הוא נטל חלק בכך (ת/98 עמ' 35, ת/98 עמ' 3-4).

הנאשם הדגיש בחקירתו כי הוא תמך בהסכם השלום, ופעל למענו במשך 10 שנים, אך ההסלמה נבעה לדבריו מהעדר תקווה להשגת פתרון פוליטי עם ראש הממשלה שרון (ת/98 עמ' 44-45). הנאשם אף הביע דעתו כי הפלשתינאים טעו כאשר דחו את הצעות ישראל, ועוד יותר מכך את הצעת הנשיא קלינטון, בוועידת "קמפ דייויד", שכן לו קיבלו את ההצעות הללו - היתה להם מדינה עצמאית (זכ"ד ת/95, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אופיר" בעמ' 87).

15. על גישתו של הנאשם בנושא הפיגועים, ועל תפקידו של הפת"ח בביצוע פיגועים כנגד ישראל, ניתן ללמוד גם משיחות שניהל הנאשם עם המדובבים שהוכנסו לתאו. המדובב שכונה "פלוני 1", הציג עצמו בפני הנאשם כפלשתינאי משכם, הוא מסר לחוקרי השב"כ את הדברים שאמר לו הנאשם לאחר קיום השיחות, ואלו נרשמו בזכ"ר"ם של חוקרי השב"כ שהעידו במשפט ("רוברט" בעמ' 154, "מיקי" בעמ' 155, "אופיר" בעמ' 156 ו"מופז" בעמ' 157), וכן העיד פלוני 1 עצמו (עמ' 101-107). פלוני 1 העיד כי הוא קרא את כל הדו"רות שרשמו אנשי השב"כ על שיחותיו עם הנאשם, ואישר את תוכנם (עמוד 105). בדרך דומה פעל והופעל המדובב פלוני 3, שזיהה את קולו של הנאשם בקלטת ת/124 ב (ראה עדותו בעמ' 107-110, ומוציגים ת/122-ת/125).

על פי עדותו של פלוני 1, סיפר לו הנאשם שהוא היה זה שהקים את גדודי חללי אלאקצא והיה אחראי עליהם (עמ' 106). בזכ"ד שנרשם מפיו (ת/117 שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 154), אמר פלוני 1 כי הנאשם אמר לו שהאינתיפאדה למעשה היתה מתוכננת לאור המצב המדיני, הרחבת ההתנחלויות והמשך הכיבוש והתלחץ על הפלסטינאים בשטחים, וכי ביקורו של אריאל שרון בהר הבית היה רק "הקש ששבר את גב הגמל", והצית את האינתיפאדה שהיתה צפויה ממילא (ראה גם זכ"ד ת/25 ס' 18, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58).

בתי המשפט

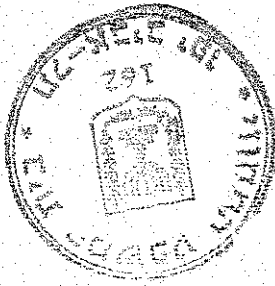
תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לאחר האירוע בהר הבית, ביקשו מנגנוני הביטחון של הפת"ח מערפאת להורות על הפסקת האינתיפאדה, וערפאת לא הגיב. הנאשם עצמו סיפר כי עזב בזעם את הישיבה לאור בקשת המנגנונים, וכי הוא שנוא עליהם משום ש"משך את העם להסלמת המצב". הנאשם אמר לפלוני 1 כי מטרת האינתיפאדה הייתה פגיעה בחיילים ובמתנחלים כדי לגרום לעזיבתם, וכדי להוכיח לעולם שהפלסטינאים נלחמים בכיבוש. ואולם לאחר שישאל החלה במדיניות החיסולים, ובעיקר לאחר שפגעה בראיד כרמי, עבר הפת"ח לפעול בתוך ישראל במטרה לפגוע באזרחים, על מנת לפגוע בכלכלת ישראל ובתיירות, ולהפעיל לחץ על הרחוב בישראל שילחץ על הממשלה לסגת מהשטחים (שם, ס' 12-13, 17, 20-21). כמו כן אמר הנאשם לפלוני 1 כי מבחינתו הפיגועים מהווים הגנה עצמית של הפלסטינים, אשר מוכנים להושיט יד לשלום, וכי פיגועי ההתאבדות נובעים מן הכיבוש ומן המצב של הפלסטינאים בשטחים (זכ"ד ת/110 ס' 22, 27).

עמדתו של הנאשם התומכת בהמשך האינתיפאדה באה לידי ביטוי גם במכתב ששלח ליאסר ערפאת ביום 31.12.00 (ת/5 (א42)).

16. באשר למדיניות הפיגועים של הפת"ח, הסביר הנאשם בחקירתו כי כאשר ערפאת היה מעונין בהפסקת אש, הוא היה דואג להעביר הנחיה זו לגורמים רבים, ובהם הנאשם; אך כאשר היה מעונין בהמשך הפעולות הוא דאג שהפעילים, כולל הנאשם, יבינו זאת מהתגובות, ובעיקר אי-התגובות שלו. הנאשם אמר: "אם הוא (ערפאת) למשל, לא רוצה בהפסקת אש הוא מסתדר אחרת. לא אומר שום דבר" (זכ"ד ת/24 ס' 33, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85, ותמליל חקירתו של הנאשם ת/98ט עמ' 32-33). הנאשם אמר שערפאת מעולם לא הורה לו בצורה מפורשת לבצע פיגועים. אך הוא הוסיף כי מהעובדה שערפאת התנגד לביצוע פיגועים בתוך ישראל בלבד, ניתן היה להבין שהוא תומך בפיגועים בשטחים, ולכן גם לא הורה להפסיקם; ערפאת אמר בתקשורת כמה פעמים כי "מיליון שאהידים בדרכם לירושלים", והנאשם שאל באופן רטורי האם אין זו הצהרה והתומכת בביצוע פיגועים (זכ"ד ת/60 ס' 4-7 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54; זכ"ד ת/61 ס' 1-8, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מיקי" בעמ' 81; זכ"ד ת/62 ס' 3-5 שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם הסביר כי לא היה צורך בהוראות ישירות של ערפאת לביצוע פיגועים, שכן הדברים היו מובנים מבין השורות (זכ"ד ת/63 סי' 11-13 שהוגש ואושר על ידי החוקר "נאור" בעמ' 82). הנאשם הוסיף כי גם האינתיפאדה לא פרצה בהוראתו של ערפאת, אך היא לא היתה ממשיכה להתקיים אלמלא תמיכתו בה, אף כי הוא לא היה צריך לתת הנחיה מפורשת לביצוע פיגועים (זכ"ד ת/64 שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62, ות/66 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). עוד ציין הנאשם כי הבין את תמיכתו של ערפאת בפיגועים גם לאור העובדה שערפאת היה מאשר לו את הבקשות הכספיות שהגיש עבור פעילי השטח של הפת"ח שביצעו פיגועים (זכ"ד ת/70 סי' 17ח', שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53). הנאשם תיאר את הקשר שלו עם ערפאת כ"אישי וישיר" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 55).

גם לנאשם, מסתבר, היתה דרך משלו להודיע לאנשי החוליות על הפסקת הפיגועים ועל חידושים. הוא הסביר בחקירתו כי כאשר רצה בהפסקת אש היה מתקשר לחוליות הגדולות, אם כי קרה שהיו אנשים שלא שמעו להוראתו; כאשר הנאשם היה מעוניין בחידוש האש הוא היה מודיע על כך בטלויזיה, כאשר קרא "למאבק מזויין". כאשר נשאל כיצד היה מודיע על רצונו בחידוש האש, השיב הנאשם:

"לא רוצה אש, אני מדבר בטלויזיה אם אני רוצה שלום, יעני אני לא מתקשר לפלוני ואומר לו וואללה תבצע בשבילנו פיגוע. וואללה תעשה לנו לא יודע מה, אין אצלי כזה דבר, אני דובר בשם התנועה בפועל קורא לאינתיפאדה אני קורא למאבק מזויין" (ת/98 עמ' 3).

חרף דברים אלו של הנאשם, הרי שמעדותו של פעיל הטרור עוים עולה שהנאשם הורה לו לחדול מביצוע פיגועים בעת ביקורו של השליח האמריקאי אנתוני זיני באזור (ראה להלן). מן הדברים שאמר המדובר פלוני 1 בחקירתו, בעקבות שיחותיו עם הנאשם, עולה כי הנאשם הביע כעס רב על כך שעוים מסר פרטים אלו בחקירתו (זכ"ד ת/113 א סי' 8-9, זכ"ד ת/114 א סי' 8 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 154). כמו כן הובאו ראיות על מקרים אחרים בהם הורה הנאשם באופן ישיר לפעילי הטרור המקורבים אליו לבצע פיגועים כנגד ישראלים (ראה להלן).

בתי המשפט

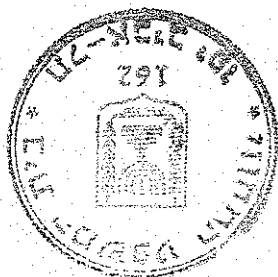
תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

17. בתחילת חקירתו בשב"כ הכחיש הנאשם כי היה מנהיג התנוים וגדודי חללי אלאקצא, אך אישר את אחריותו לפעילות הצבאית של הפת"ח (זכ"ד ת/17 ס' 6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ארבל" בעמ' 80, זכ"ד ת/43 ס' 6 שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62, ותמליל חקירה ת/98א' עמ' 43-44). הנאשם טען כי גדודי חללי אלאקצא אינם אלא חוליות מפוזרות בכל שטח הגדה המערבית, ושאינן להן מבנה מאורגן ומסודר ומפקדה מרכזית (תמליל שיחה ת/98ה' עמ' 60-61). עוד אמר הנאשם בחקירתו כי ערפאת היה, למעשה, מפקדו הישיר והממונה עליו, ואת עצמו הגדיר כ"אחראי לכל פעילות פת"ח בגדה מעצם היותו מזכ"ל הארגון בגדה" (ת/24 ס' 33, 5).

הנאשם אישר כי הוא היה מנהיג "השטח" של הפת"ח, בעוד שיאסר ערפאת עמד בראש הפת"ח (תמליל שיחה ת/98א' עמ' 67). כך הסביר הנאשם בחקירתו גם את העובדה שאנשי החוליות פנו אליו לקבלת כסף, משום שראו בו "מפקד", וכן "אחראי של פת"ח בגדה המערבית", בשל היותו הדובר הפוליטי של התנועה, ומשום שנקט קו ועמדה התומכים בהמשך המאבק בכיבוש (תמליל ת/98ה' עמ' 3-4, 61, ת/98ד' עמ' 33-35). הנאשם הסביר כיצד הוא נראה בעיני אנשי החוליות, באומרו: "אני המפקד שלהם, הם חושבים אותי לסמל שלהם", ואף אישר כי אין אדם אחר שנחשב כמנהיג שלהם (ת/98ט' עמ' 6-7).

בדברים שהשמיע במהלך משפטו טען הנאשם לא פעם כי הוא היה "מנהיג פוליטי" בפת"ח, בהדגישו את תפקידו כמזכ"ל הפת"ח בגדה, והיותו חבר הפרלמנט הפלסטינאי. כך גם טען בתחילת חקירתו בשב"כ. גם בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כי היה אחראי על התנוים או על גדודי חללי אלאקצא (ת/106 עמ' 3, 6). ואולם במהלך חקירתו בשב"כ הודה הנאשם כי היה מפקד הפת"ח בגדה ומפקד התנוים (זכ"ד ת/18 ס' 3 שהוגש ואושר על ידי החוקר "נדב" בעמ' 78), וכי הקים את גדודי חללי אלאקצא והיה אחראי על פעילותם; מטעם זה התנגדו לפעילותו מנגנוני הביטחון של הרשות (דברי פלוני 1 בזכ"ד ת/117 ס' 15, שהוגש על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 154).

בתי המשפט

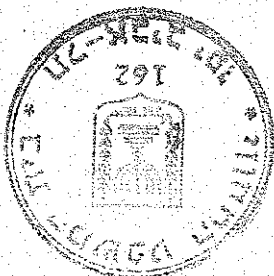
תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם אמר למדובב "פלוני 3" בשיחתם, כי הוא אכן אחראי על הפת"ח ועל גדודי חללי אלאקצא, אך הוא "לא משוגע לחתום" את שמו על דף נייר בו הדברים ירשמו; כאשר המדובב אמר לנאשם כי הוא בכל זאת אחראי למעשי המפגעים, השיב הנאשם כי הוא אמנם אחראי אך "הוא לא טיפש לומר זאת לחוקרים" (זכ"ד ת/123 עמ' 2, שהוגש על ידי החוקר "אופיר"). במפגש בין הנאשם לבין אחמד ברגותי בעת מעצרו, כאשר הוקלטו ללא ידיעתם, סיפר הנאשם לאחמד כי אמר בחקירתו שאין לו כל קשר לגדודי חללי אלאקצא. השניים צחקו, ואחמד יעץ לנאשם לומר כי רק לו - לאחמד - יש קשר עם הגדודים; הנאשם השיב לו כי אמר בחקירתו שהיה מפטר את אחמד לו ידע שיש לו קשר עם הגדודים, ואחמד צחק למשמע הדברים (תמליל שיחה ת/127 ג עמ' 87).

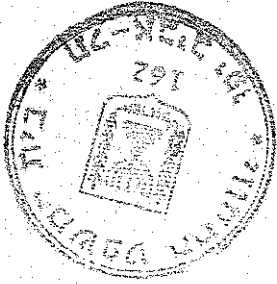
הנאשם אישר בחקירתו כי לבד מהיותו מנהיג פוליטי, הוא גם שימש כאחראי על העניינים הצבאיים של הפת"ח (זכ"ד ת/59 ס' 6 שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הנאשם הגדיר עצמו כ"אחראי על כל הפעילות של התנועה בפת"ח באזור שלו" (תמליל ת/198 עמ' 42). הוא אף הודה כי היה "אחראי לכל הנעשה כגון אספקת כספים לחוליות, רכישות נשק וביצוע פיגועים" (זכ"ד ת/29 ס' 1 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85), וכי הוא נחשב כ"מפקד צבאי", וכ"אחראי על העניינים הצבאיים של הפת"ח", בנוסף להיותו מנהיג פוליטי ונבחר ציבור (זכ"ד ת/19 ס' 2 וזכ"ד ת/59 ס' 5-6, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58).

הנאשם אמר כי בשנה שקדמה למעצרו "החל מוצא עצמו יותר ויותר עוסק בענייני אמל"ח וענייני פעילות צבאית" (זכ"ד ת/25 ס' 19, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58, וכן ראה תמליל שיחה ת/198 עמ' 15). הוא הסביר כי היה חייב ליטול חלק "בפעילות הצבאית" על מנת לשלוט ברחוב הפלסטינאי ולדחוק את רגלי החמאס והג'יהאד האיסלאמי, ועל מנת שיוכל להצביע על עצמו בעתיד כעל מי שפעל הן למען השלום והן במלחמה (זכ"ד ת/52, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ג. עדויותיהם של פעילי הטרור מהתפת"ח בדבר קשריהם עם הנאשם ומעורבותו בפיגועים שביצעו והתייחסות הנאשם בחקירתו לעדויות אלו

18. התביעה איננה טוענת כי הנאשם יזם או נטל חלק ישיר בביצוע הפיגועים נשוא כתב האישום, שכן היא ערה לכך שמחומר הראיות עולה כי למפקדי השטח ולפעילי השטח הוקנו סמכויות רחבות ומרחב תמרון רב בביצוע הפיגועים, והם לא נדרשו לקבל אישור מהנאשם לכל פיגוע. התביעה גם מסכימה כי הנאשם לא ידע מראש על כל פיגוע ופיגוע: הוא היה מודע באופן כללי לפעילותם של מפקדי השטח ופעילי הטרור הכפופים לו, אשר פעלו בהתאם למדיניות הפיגועים שהוא היה שותף לעיצובה; לעיתים עודכן לפני הפיגוע, ולעיתים עודכן בדיעבד (עמ' 47 לסיכומי התביעה).

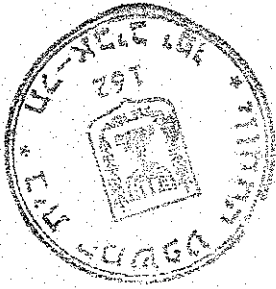
כפי שעולה מהראיות שתפורטנה להלן, היה הנאשם מנהיגם של חוליות הטרור מקרב התנוזים וגדודי חללי אלאקצא. לפחות חלק מחברי חוליות אלו סרו למרותו, ופעלו על פי המדיניות שהתווה. בנוסף על כך, עולה בבירור מן הראיות שהנאשם סייע למפקדי החוליות ופעילי הטרור באספקת אמצעי לחימה ומימון כספי. במספר מקרים אישר הנאשם מראש ביצוע פיגועים כנגד ישראל. יש, אפוא, לבחון בפרק זה מי היו פעילי הטרור שפעלו תחת הנהגתו של הנאשם, ומה היו קשריו של הנאשם עם פעילים אלו. בפרק הבא יבחנו הפיגועים שבהם היו מעורבים פעילי טרור אלו, ומידת הקשר של הנאשם אליהם.

(1) נאצר עויס

19. נאצר עויס (להלן: "עויס") היה אחד מפעילי הטרור הבכירים של התנוזים באזור שכם. בגין פעילותו זו הוא נזון בבית משפט זה ל - 14 מאסרי עולם ועוד 50 שנות מאסר בפועל במצטבר (ת/172-א-ב). בעדותו (עמ' 180-182) סרב עויס להשיב על שאלות, ולאחר שהוכרז כעד עוין הוגשו הודעותיו במשטרה לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (ת/172 - ת/177). הדבר היחיד שהיה מוכן עויס לומר בעדותו הוא כי כל מה שנרשם בהודעותיו הם שקרים של השב"כ, וגם כתב היד המופיע בהודעותיו הוא של אנשי השב"כ. הוא טען כי עבר אמצעי חקירה מאוד קשים.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ההודעות שמסר עויס במשטרה נכתבו בכתב ידו ותורגמו לעברית על ידי החוקר שגבה את ההודעות ואישר את גבייתן, ואף העיד כי ההודעות נגבו מרצונו החופשי של עויס (רס"מ רוני עמאר בעמ' 191-192). כמו כן, הוגשו דוחות שרשמו חוקרי השב"כ על דברי עויס בחקירתו (ת/א-178 ד). דברים אלו אושרו על ידי חוקרי השב"כ, שהעידו כי הדברים נאמרו על ידי עויס מרצונו החופשי, אם כי מדובר במסמך שאיננו משקף אלא את תמצית החקירה, ולא את הדברים כפי שנאמרו מילה במילה ("אריאל" בעמ' 203, "עדי" בעמ' 204, "יואל" בעמ' 204-205). זכ"ד ת/א-178 נרשם בידי החוקר "צדוק", שלא התייחס אליו בעדותו (עמ' 83-84), ולא חזר להעיד לאחר עדותו של עויס, ולכן יש להתעלם ממנו.

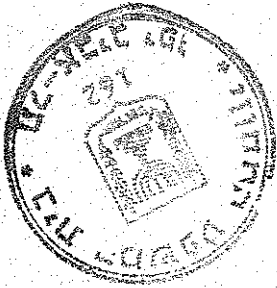
20. עויס סיפר בהודעתו ת/א-172 (עמ' 1-2), שנכתבה בכתב ידו, כי לאחר פרוץ "אינתיפאדת אלאקצא" בחודש ספטמבר 2000, הוא החל לבצע פיגועים כנגד מטרות ישראליות, ובאותה עת עבד במנגנון הביטחון הלאומי הפלסטינאי בשכם בדרגה של סרן (נקיב). הוא ביצע פיגועי ירי ופיגועים נוספים נגד מטרות ישראליות באזור יהודה ושומרון ובתוך ישראל, ופרט בהודעותיו ת/א-172 ות/א-174 פיגועים אלו, שכללו ירי לעבר עמדות צבאיות ורכבים צבאיים; מסירת אמצעי לחימה לאחרים לשם ביצוע פיגועי התאבדות בירושלים, בנתניה וחדרה, ועוד.

21. עויס אמר בהודעותיו כי ביצע את הפיגועים בשם גדודי חללי אלאקצא, בהסבירו כי גוף זה משתייך לתנועת הפת"ח ותנוזים הפת"ח, וכי הנאשם היה האחראי על התנוזים (ת/א-172 עמ' 3). עויס אמר כי המימון לפיגועים בא מאנשי התנוזים, וכי הנאשם עצמו מימן את הנשק לפיגועים בהם היה מעורב עויס - לעיתים באופן ישיר, ולעיתים באמצעות מאגיד אלמצרי - ביודעו שעויס מבצע פיגועים נגד מטרות ישראליות. במקרה אחד העביר הנאשם לעויס שיק מאושר על ידי היו"ר ערפאת (עמ' 6-7). עוד אמר עויס בחקירתו כי היה בקשר עם הנאשם לכל אורך הזמן; הוא נשאל אם הנאשם ידע על כך שהוא מבצע פיגועים כנגד מטרות ישראליות, והשיב (עמ' 4-5):

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

"כן ידע ושמי אף פורסם בעיתונות ובטלוויזיה וברדיו והייתי משוחח עמו מידי פעם וכשהמצב הפוליטי היה מתדרדר ורע לנו היה מבקש שנמשיך בפיגועים וכשנפגש שמעון פרס ועמרי שרון עם מנהיגים ברשות התקשר אליי מרואן ברגותי וביקש שנעצור את הפיגועים... באותה תקופה היה זיני באזור ומרואן אמר לי שעדיף מאחר והגנרל זיני נפגש עם מנהיגים ברשות שלא נבצע פיגועים בשם הללי אלאקצא ויש לציין שהתקדמו בשיחות לא בוצעו פיגועים".

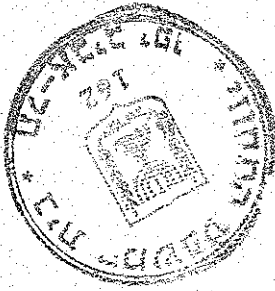
הנאשם הביע כעס בפני המדובר "פלוני 1" על כך שעוים הודה בחקירתו כיצד נהג הנאשם בעת ביקורו של הגנרל זיני באזור (ת/113 א סעיפים 8-9, ת/114 א סעיף 8, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 154, ותמליל חקירת הנאשם ת/98 ח עמ' 3).

22. אשר לקשריו עם הנאשם, אמר עוים בחקירתו בשב"כ כי הגיש לנאשם בקשת סיוע עבור שורה של פעילי שטח, וכי הוא עצמו קיבל שלוש פעמים כסף מהנאשם (זכ"ד ת/178 א סעיף 10). הנאשם היה הממונה עליו בתנאים, והעביר לו ולפעילים אחרים סיוע כספי, לאחר קבלת אישור מהיו"ר ערפאת (ת/178 א סעיף 10). בדרך כלל קיבל עוים את הכספים מהנאשם באמצעות המתווך מאג'ד אלמצרי, אך לעיתים היה הנאשם שולח לו כספים בצורה ישירה; עוים לא נהג לומר לנאשם מה מטרת הכסף, אך ברחבי חגדה ידעו היטב מה טיב הפעילות של עוים (ת/178 א סעיף 5א).

עוים אמר בחקירתו כי הפיגועים של התנאים בוצעו בידיעת מנהיגי התנאים ובסיועם. לאחר הפיגוע באולם השמחות בחדרה, וכל זמן שהתנהלו שיחות עם ישראל, הם היו מורים על הפסקת הפיגועים; ואולם כאשר השיחות לא התקדמו, שבו הפעילים לבצע פיגועים, עד שניתנה להם הוראה חדשה על ידי המנהיגים להפסיקם. במסגרת זו נתן הנאשם הוראה להפסיק את הפיגועים בעת ביקורם של הגנרל זיני ומנהיגים מרוסיה ומאירופה בארץ (ת/178 א סעיף 5י).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

23. דבריו של עו"ס בחקירתו בכל הנוגע לקשריו עם הנאשם נתמכים בדברים שאמר הנאשם בחקירתו בשב"כ. כאשר הופגשו הנאשם ועו"ס במהלך החקירה (ת/79ב), ועו"ס החל לקרוא את הודעתו במשטרה, ציווה עליו הנאשם לומר כי מדובר בזיוף, ועו"ס אכן מיהר לומר כך (החוקר "צדוק" בעמ' 84). ואולם הנאשם עצמו אישר בחקירה כי עו"ס היה הפעיל הצבאי הבכיר ביותר של תנו"ח בשכם, ואחראי על גדודי חללי אלאקצא בשכם (זכ"ד ת/90 ס' 7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53). הנאשם הודה כי ידע שעו"ס מבצע "פעילות צבאית" עניפה, וכאשר רצה להבטיח הפסקה של הפיגועים היה פונה גם לעו"ס ומורה לו על הפסקת הפיגועים (זכ"ד ת/24 ס' 6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85, ותמליל שיחה ת/98ט עמ' 2-3).

הנאשם הודה כי מסר לידי עו"ס באמצעות מאג'ד אלמצרי ואחמד ברגותי סכום של כ- 20,000 ₪, ואולי אף 50,000 - 70,000 ₪, למימון פעילותו, וכי קיבל אישור לכך מהיו"ר ערפאת, בלא שציין את מטרת הסיוע הכספי (זכ"ד ת/19 ס' 16, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/38 ס' 4, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; זכ"דים ת/40 ס' 8 ו- ת/41 ס' 9, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; תמליל חקירה ת/98ט עמ' 3-4). הנאשם אף הודה כי חלק מהכספים שהעביר לידי עו"ס נועדו לרכישת 1000 כדורים לרובה M-16 ולרובה מסוג "גליל", ואף הצהיר כי הוא "מקבל אחריות על כל הכסף שנאצר (עו"ס) קיבל עבור מימון פיגועים בשטחים הכבושים, עבור רכישת כלי נשק ותחמושת" (ת/41 ס' 6-9).

עוד אישר הנאשם בחקירתו כי עו"ס הפעיל חוליות שהיו מאורגנות תחת פיקודו של הנאשם (זכ"ד ת/29 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85). אך הנאשם הדגיש כי הוא עצמו לא הורה לעו"ס לבצע פיגועים (זכ"ד ת/31 ס' 6). לעומת זאת, המדובר "פלוני 1" העיד כי הנאשם אמר לו כי נתן לעו"ס הוראות לבצע פיגועים (עמ' 104). הנאשם הודה גם כי לאחר הפיגוע בנווה יעקב או בגשר עטרה (הנאשם לא זכר איזה מהם) שלח אליו עו"ס את הכרוז הנוטל אחריות, והנאשם אישר זאת בשיחה עם עו"ס (זכ"ד ת/49 סעיף 7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54, וזכ"ד ת/52 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(2) נאצר נאג'י אבו חמיד

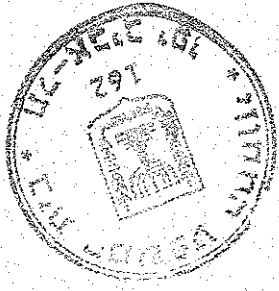
24. נאצר נאג'י אבו חמיד (להלן: "אבו חמיד") היה אחד ממנהיגי התנועים וגדודי חללי אלאקצא באיזור ירושלים ורמאללה, ואף הוא היה כפוף לנאשם וקיבל ממנו סיוע לצורך ביצוע פיגועים כנגד ישראל. בגין פעילותו זו נדון אבו חמיד, על סמך הודאתו, לשבעה מאסרי עולם ועוד 50 שנות מאסר במצטבר (ת/148-א-ב). בעדותו סרב אבו חמיד להשיב על שאלות כלשהן, הוכרו כעד עויין והודעותיו משטרה הוגשו לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (עמ' 40-41). הודעות אלו (ת/149-א-ד) הוגשו באמצעות חוקרי המשטרה אברהים אלקרעאן, יעקב ברוזני ומשה לוי (עמ' 194-195, 207, 211), אשר העידו כי אבו חמיד מסרן מרצונו החופשי וחתם עליהן. ההודעות נמסרו בעברית לפי בקשתו של אבו חמיד, אשר לדברי החוקרים דובר עברית היטב.

25. בהודעותיו פרט אבו חמיד את פיגועי הרצח כנגד ישראלים בהם היה מעורב, וסיפר כי פנה אל הנאשם לקבלת סיוע כספי לרכישת תחמושת, והנאשם הפנה אותו אל קרובו אחמד ברגותי המכונה "אלפרנסי"; הלה אכן מסר כמה פעמים לאבו חמיד כסף לרכישת נשק ותחמושת (ת/149-א, עמ' 9, ת/149-ג עמ' 5-6). גם חברים אחרים בחוליה של אבו חמיד פנו לנאשם לקבלת כספים לצורך רכישת נשק (ת/149-ג עמ' 6). בשלב מסוים פנה אבו חמיד לנאשם לשם מימון רכישת מקלע, ובסופו של דבר הכסף למטרה זו ניתן לו על ידי אחמד ברגותי (ת/149-ג עמ' 7). אבו חמיד אף סיפר כי הנאשם נפגש עם סוחר נשק בעניין רכישת רימוני יד, שהיו לבסוף רק רימוני הלם (עמ' 7-8).

אבו חמיד אמר כי הוא הקים את גדודי חללי אלאקצא לאחר תחילת האינתיפאדה בחודש דצמבר 2000 (עמ' 4). הוא הסביר כי הוצע לו לצרף את החוליה שבראשה עמד למנגנוני הביטחון של הרשות הפלשתינאית בראשות תאופיק טיראוי, אך הוא העדיף את הצעתו של הנאשם להיות כפוף לו, ולקבל ממנו משכורת לו ולאנשיו, כיוון שראה בנאשם "מנהיג פוליטי שלא ישקר" (ת/149-א עמ' 15-16).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לאחר מכן גייס אבו חמיד פעילים נוספים לתמיכה בנאשם, הקים את גדודי חללי אלאקצא, והחל לבצע פיגועים כנגד מחסומי צה"ל והמתנחלים (עמ' 17). הוא אמר לגבי הנאשם כי ראה בו "מנהיג פוליטי", אם כי הוא עצמו השתייך לפלג הצבאי של הארגון (עמ' 17). כאשר נהרג מפקד החוליה, הכיר אבו חמיד את יורשו לנאשם (ת/149 עמ' 7).

באחת מהודעותיו סיפר אבו חמיד על אירוע בו נכח יחד עם חברי חוליה אחרים, ואחד מהם סיפר לנאשם על כוונתו לבצע פיגוע באזור שכס, וביקש מהנאשם סיוע ברכישת נשק ומכונית, וכן ביקש מהנאשם ליצור קשר עם עוין על מנת שיעזור בביצוע הפיגוע. אבו חמיד אמר כי הנאשם התקשר עם עוין, שאכן סייע לחולייה לבצע פיגוע; לאחר הפיגוע הוא דיווח לנאשם כי בהיתקלות עם חיילי צה"ל איבדו חברי החוליה את הנשק, והנאשם הבטיח לטפל בנושא (ת/149 עמ' 9).

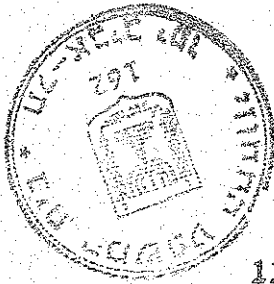
לקראת סוף שנת 2001, כאשר החל ירי מרגמות לעבר ישובים ישראליים, שוחח אבו חמיד עם הנאשם על הצורך להשיג מרגמות בעלות טווח ירי גדול יותר. אבו חמיד פנה אל הנאשם לשם מימון רכישת פצצות המרגמה, והנאשם השיב לו כי מחירן גבוה מדי, וכי "יש לו הפתעה" בעניין זה, כפי שיסביר לו אחמד ברגותי; האחרון הסביר לאבו חמיד כי יש כבר בידיהם מרגמה ופצצות (ת/149 עמ' 10). אבו חמיד אף דיווח לנאשם על ביצוע ירי מרגמה לעבר הישוב פסגות, והנאשם ביקש שלא לספר על כך לאיש, באומרו כי אם ערפאת ידע על כך הוא יכניס אותו לכלא (עמ' 11).

26. מהודעותיו של אבו חמיד ניתן להתרשם שהוא השתדל למנוע מן הנאשם מעורבות ישירה בפיגועים, ואף אמר לפעילים האחרים שלא לסבך את הנאשם במעשיהם, שכן הנאשם צריך להישאר "מנהיג פוליטי" (ת/149 עמ' 8-9, 12). במסגרת ניסיונו של אבו חמיד לחפות על מעורבותו של הנאשם בפיגועים, הוא ניסה לגמד גם את חלקו של אחמד ברגותי, שהיה מקורבו ועוזרו של הנאשם; אבו חמיד הודה כי ניסה תחילה להעלים את חלקו של אחמד ברגותי ברצח טליה ובנימין כהנא ז"ל, אשר בוצע באמצעות נשק שמסר אחמד ברגותי למפגע (ת/149 עמ' 5, וראה פרטי האירוע בפרק ה(1) להלן).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

27. הנאשם הודה בחקירתו כי הנחה את עלי עאידיה (איש הכספים שלו) לרכוש אמל"ח עבור הפעילות של התנזים, ולהעביר את האמל"ח לאבו חמיד. הנאשם אף מתייחס בחקירתו לאירוע המתואר בהודעתו של אבו חמיד, הנוגע לרכישת רימונים מקולקלים (זכ"ד ת/43 ס' 2-5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62). הנאשם הודה כי החוליות של אבו חמיד זכו לסיוע מצדו בסכום של כ-40,000 ₪ (זכ"ד ת/63 ס' 20, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נאור" בעמ' 82). הנאשם אמר כי כאשר קיבל החלטה אסטרטגית לבצע פיגועים הוא הקים חוליה, כאשר את הפיגועים הוביל, בין היתר, אבו חמיד (זכ"ד ת/35 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). כאשר נשאל הנאשם בחקירתו מי מאנשי חוליות הפיגועים היו תחת שליטתו, הוא אמר על אבו חמיד: "הוא נחשב עלי" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 34, שבו בטעות נרשם בעברית "אחמד" במקום אבו חמיד).

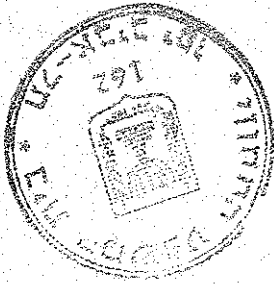
(3) אחמד ברגותי

28. אחמד ברגותי (המכונה "אלפרנסי") הוא קרוב משפחה של הנאשם, אשר היה עוזרו הקרוב, בנוסף על היותו נהג ושומר ראשו של הנאשם (ראה דבריו בהודעתו ת/165 עמ' 1, וזכ"ד ת/165 שהוגש ואושר על ידי החוקרים "אדם" ו"דני" בעמ' 200-201). אחמד ברגותי אמר בחקירתו כי היה נתון למרותו המלאה והישירה של הנאשם (זכ"ד ת/165 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). אין זה מקרה שאחמד ברגותי נעצר יחד עם הנאשם, שכן שמו עולה בחומר הראיות בהקשרים רבים הנוגעים לפיגועים שביצעו פעילי השטח של התנזים וגדודי חללי אלאקצא.

אחמד ברגותי סירב להשיב על שאלות כלשהן בעת עדותו (עמ' 161-163), ולאחר שהוכרז כעד עוין הוגשו הודעותיו במשטרה לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (ת/165-א-ה). הודעות אלו הוגשו ואושרו על ידי השוטרים דוד מזרחי, יצחק יעקובוב ומשה משה (בעמ' 184, 171 ו-206-207). החוקרים העידו כי תחקרו את אחמד ברגותי בערבית, אך רשמו את עדותו בעברית (שלא על פי המקובל והנדרש). כל החוקרים העידו כי ההודעות נמסרו מרצונו החופשי של הנחקר.

בתי המשפט

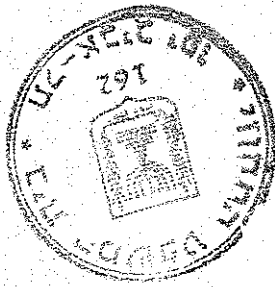
תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כמו כן הוגש מסמך שכתב אחמד ברגותי בכתב ידו בערבית ותורגם (ת/165(ג(1-2)), והוא הודה בחקירתו כי כתב מסמך זה בכתב ידו (מזרחי בעמ' 185). בנוסף, הוגשו על ידי חוקרי השב"כ זכ"דים שנרשמו במהלך חקירתו של אחמד ברגותי (ת/165-טו), שהוגשו ואושרו כדלקמן: ת/165 על ידי "אדם" בעמ' 201 ו"דני" בעמ' 200; ת/165 על ידי "אדם" בעמ' 201; ת/165 יג על ידי "אדם" בעמ' 201; ת/165 יד על ידי "דני" בעמ' 200. הזכ"דים ת/165 ז-ח, ת/165 יא-יב ו-ו ת/165 טו לא זכו להתייחסות כלשהי בעדויותיהם של חוקרי השב"כ "מיקי", "ארבל", "אדם" ו"דקל", ולכן יש להתעלם מהם.

29. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו כי הוא ועוים היו האחראים על גדודי חללי אלאקצא בשנה שקדמה למעצרו (הודעה ת/165ה). הוא סיפר בהודעותיו על מעורבותו הישירה והעקיפה בפיגועים שבוצעו כנגד ישראל, ועל כלי הנשק והרכב שסיפק לפעילי השטח שיצאו לבצע פיגועים שונים באזור יהודה ושומרון ובתוך ישראל, כולל פיגועי התאבדות.

באשר לפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב, סיפר אחמד ברגותי כי כאשר קיבל הודעה שהמפגע אברהים חסונה עומד לצאת ולבצע את הפיגוע, וגם כאשר דווח לו כי הלה כבר יצא לדרכו עם מוביליו, הוא התקשר לנאשם והודיעו על כך; הנאשם אישר את הפיגוע לפני ביצועו, אך הורה שלא יבוצע בתוך ישראל אלא בשטחים; אחמד ברגותי אמר לו: "יהיה בסדר" (זכ"ד ת/165 יג שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201 וזכ"ד ת/165 י"ד שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 200). מיד לאחר ביצוע הפיגוע ב"סי פוד מרקט", שאחמד ברגותי עצמו היה מעורב בהוצאתו לפועל, הוא התקשר אל הנאשם בשעה 03:15 לפנות בוקר ודיווח לו על ביצוע הפיגוע; הנאשם נשמע מרוגז (הודעה ת/165 ג עמ' 1, זכ"ד ת/165 יד). לדברי אחמד ברגותי, אמר לו הנאשם להודיע לעוים שלא ליטול אחריות על פיגוע זה קודם שידבר עם הנאשם, שכן הנאשם היה מעוניין לנסח את הכרוז (ת/165 ד עמ' 1, זכ"ד ת/165 יד). אחמד ברגותי נשאל מדוע דיווח על הפיגוע לנאשם, והוא השיב: "למראן ברגותי הודעתי באופן רגיל".

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

30. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו גם על הפיגוע בתחנות הדלק בגבעת זאב, שנעשה כנקמה על חיסולו של ראיד כרמי. לדבריו, הוא ביקש מהמבצע אבו סטחה שלא להודיע על כך מראש לנאשם. אך אבו סטחה שוחח עם הנאשם על כך, והנאשם אמר לו שלא לבצע את הפיגוע, כנראה משום שחש לחייו של אבו סטחה שהיה שומר ראשו (זכ"ד ת/165ג עמ' 2 וזכ"ד ת/165ג שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). זו אחת הדוגמאות לניסיונו של אחמד ברגותי במהלך כל החקירה לחפות על מעשי הנאשם, שכן הנאשם עצמו נטל בחקירתו אחריות לפיגוע זה, וברור מדבריו שהוא הורה על ביצועו (ראה סעיפים 56(5) ופרק ה(7) להלן).

במקרה אחר, עליו סיפר אחמד ברגותי בחקירתו, דחה הנאשם את בקשתה של צעירה בת 15 לבצע פיגוע התאבדות, באומרו "שהיא עוד צעירה לעשות זאת", והורה לאחמד ברגותי להודיע לה זאת (ת/165ג עמ' 4, וזכ"ד ת/165ג ס' 2, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). גרסה דומה עולה מדברי הנאשם בחקירתו (זכ"ד ת/25 ס' 6-7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85, ותמליל חקירה ת/98 עמ' 8-9).

במקרה נוסף עליו סיפר אחמד ברגותי, התקשר ג'יהאד ג'וערה לנאשם בבקשה לבצע פיגוע, והנאשם אמר לו שלא לעשות זאת בתוך ישראל או בירושלים, ואולם ג'וערה השאיר מכונית תופת שהתפוצצה למחרת ליד קניון מלחה בירושלים, חרף דברי הנאשם (ת/165ג עמ' 18). דברים אלו אושרו על ידי הנאשם בחקירתו (ראה סעיף 66(ה) ופרק ה(20) להלן).

31. לאורך כל חקירתו, ניכרת אצל אחמד ברגותי מגמה ברורה לגמז ולהעלים את מעורבותו של הנאשם בפיגועים השונים. כאשר היה מזכיר את שמו של הנאשם, היה זה בדרך כלל על מנת לציין שהנאשם התנגד לביצוע הפיגוע. עם זאת, אחמד ברגותי אישר בהודעה שנכתבה בכתב ידו כי שורה של פעילי שטח בחוליות קיבלו כספים ממשדו של הנאשם ובידיעתו, וכי הכספים שקיבל מהנאשם שימשו אותו לצורך ביצוע פיגועים שלו ושל אחרים (הודעה ת/165ג(1) עמ' 6, הודעה ת/165ג עמ' 2 וזכ"ד ת/165ג ס' 12 ג ו-12 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

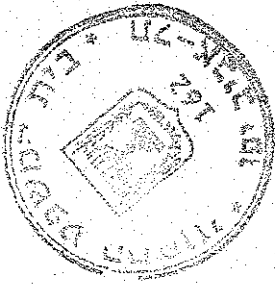
כמו כן ברור מדברי אחמד ברגותי כי הנאשם היה מורה לו מדי פעם להפסיק או לדחות את ביצוע הפיגועים (זכ"ד ת/165 ס' 2, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). מכאן עולה כי במקרים אחרים הם בוצעו באישורו של הנאשם, גם אם לא ידע מראש על כל פיגוע ופיגוע.

32. בתחילת חקירתו ניסה הנאשם לגונן על קרוב משפחתו אחמד ברגותי, וטען כי נעצר עמו משום "שעבר במקרה במקום" (זכ"ד ת/9 ס' 10 שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62). הנאשם טען כי אחמד ברגותי הפסיק לעבוד אצלו כנהג כשמונה חודשים לפני מעצרו, ואין שום קשר ביניהם בנוגע לביצוע פיגועים (זכ"ד ת/10 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90, וזכ"ד ת/21 ס' 23, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 63). בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי אחמד ברגותי לא היה מזכיר או שומר ראש שלו (ת/104 עמ' 4). בפגישה שהיתה בין הנאשם לאחמד ברגותי בעת מעצרו, ושהוקלטה ללא ידיעתם, תיאמו השניים עמדות לגבי החקירה, ואחמד ברגותי אמר לנאשם כי טען בחקירה שהוא איננו קשור לנאשם, אלא רק שימש כנהגו; הנאשם אמר כי גם הוא אמר כך (תמליל שיחה ת/127 עמ' 2-3). אחמד ברגותי סיפר לנאשם באותה פגישה מה בדיוק אמר בחקירותיו לגבי הנאשם, כשהם מתייחסים לפיגועים השונים אליהם התייחס אחמד ברגותי בחקירתו (עמ' 4).

ואולם, בהמשך בחקירתו בשב"כ אישר הנאשם כי ידע שאחמד ברגותי קשור למספר חוליות ולביצוע פיגועים רבים כנגד ישראל, וכי כאשר ביקש להפסיק את הפיגועים היה מודיע זאת גם לאחמד ברגותי. לדבריו, אמר לאחמד ברגותי שהוא "לא מרשה" לבצע פיגועים בתוך ישראל (תמליל ת/98 עמ' 18-20). הנאשם אמר כי היה וניאום בינו לבין אחמד ברגותי, שכלל דיווח ומתן כספים, וכי מבחינתו אחמד ברגותי היה אחראי על הפעילות הצבאית באזור רמאללה ביחד עם אבו חמיד, וכי השניים היו מבצעים פיגועים באמצעות מספר חוליות (זכ"ד ת/27 ס' 2-3 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" עמ' 85). הנאשם הודה כי היה נותן כסף לאחמד ברגותי, ותמך בפעולותיו, אף כי טען שאחמד ברגותי לא היה מדווח לו לפני ביצוע פיגועים (תמליל ת/98 עמ' 3, 17, 20-24, וזכ"ד ת/24 ס' 4, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

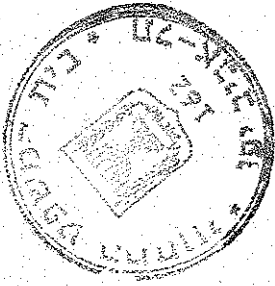
הנאשם הודה כי אחמד ברגותי היה מדווח לו לאחר ביצוע פיגועים (תמליל ת/98 עמ' 19-25, 40, ותמליל ת/98 עמ' 9). בשיחתו עם המדובר "פלוני 1", אמר הנאשם כי אחמד ברגותי שילח ארבעה פיגועי התאבדות באישורו (עדות המדובר בעמ' 106). דברים אלו תואמים דברים שאמר הנאשם בחקירתו, כאשר נטל אחריות על כמה פיגועים אותם אישר אישית (ראה סעיף 66 להלן).

הנאשם לא הסתיר כי מסר לאחמד ברגותי עשרות אלפי דולרים לרכישת כלי נשק שונים, כגון רובי סער ואקדחים, עבור אנשי החוליות שביצעו פיגועים כנגד ישראל. אחמד ברגותי היה האחראי מטעם הנאשם על רכישת הנשק. הוא פעל תחת פיקודו של הנאשם, והיה אחראי על "הפעילות הצבאית" באזור רמאללה. הנאשם הודה כי ידע שאחמד ברגותי קשור לפיגועים כנגד ישראל, וביניהם פיגועים בירושלים וב"סי-פוד מרקט" בתל אביב (לכל אלה ראה: זכ"ד ת/23 ס' 4-5 שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90; זכ"ד ת/25 ס' 10-11 שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; ת/27 ס' 2, 4 ו-29 ס' 1 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; ת/28 ס' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אבו ואדי" בעמ' 96; ת/65 ס' 4 ו-70 ס' 9 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53; וכן ראה דברי הנאשם בתמלילים ת/98 עמ' 2-6, ת/98 עמ' 20-24, ת/98 עמ' 10-11 ו-ת/98 עמ' 8).

לסיכום קשרי הנאשם עם אחמד ברגותי, ניתן לומר כי הקשר של הנאשם עם פעילי הטרור היה באמצעות קרובו ומקורבו אחמד ברגותי. כפי שאמר הנאשם בחקירתו על אחמד: "הוא יוצר קשר עם החוליות האלה. באופן ישיר איתם ישירות. יעני בלעדיו לא היתה לי התקשרות ישירה עם אף חוליה" (תמליל ת/98 עמ' 8). כאשר נשאל הנאשם בחקירתו מי הם ראשי חוליות הפיגועים שפעלו תחת שליטתו, השיב הנאשם כי אחמד ברגותי היה "חלקית תחת שליטתי וחלקית עבד עם נאצר (עויס)" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 34).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו(4) מוחמד מצלח (אבו סטחה)

33. מוחמד מצלח המכונה "אבו סטחה" (להלן: "אבו סטחה") היה פעיל שטח נוסף, שעמד בראש חוליה אשר ביצעה פיגועי רצח. הוא גם היה שומר ראשו של הנאשם בתקופה מסוימת, ומקורב אליו. בגין פעילותו זו הורשע אבו סטחה על פי הודאתו ונדון לעונש של 9 מאסרי עולם במצטבר (ת/155-א-ג). בעדותו פתח אבו סטחה בהצהרה כי לא היה לו שום קשר עם הנאשם, וכי הנאשם הוא "אדם פוליטי" שאין לו קשר עם ה"פעולות הצבאיות". מעבר לכך לא היה מוכן אבו סטחה להשיב על שאלה כלשהי, ולפיכך הוכרז כעד עוין והוגשו הודעותיו במשטרה ת/156-א-ג לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (עמ' 66-68). ההודעה ת/156-א לא הוגשה באמצעות מי שגבה אותה (השוטר יעקב ברזאני), ולפיכך יש להתעלם ממנה. ההודעות ת/156-ב-ג הוגשו ואושרו על ידי השוטרים מרקו דהאן ומשה לוי (בעמ' 198, 210), אשר העידו כי ההודעות נמסרו מרצונו החופשי של אבו סטחה. החקירה התנהלה בשפה הערבית אך ההודעות נרשמו בעברית (שלא על פי המקובל והנדרש).

בהודעותיו מפרט אבו סטחה את הפיגועים שביצע, ומדבריו עולה שאחמד ברגותי, עוזרו הקרוב של הנאשם, היה מעורב ברבים מהם בצורה ממשית.

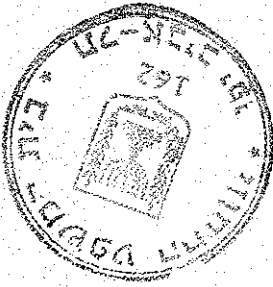
34. הנאשם אישר בחקירתו כי אבו סטחה עבד במשרדו ופעל תחת אחריותו, באמצעות אחמד ברגותי, וכי הוא ידע שאבו סטחה ביצע פיגועים שונים כנגד אזרחים בגבעת זאב ובפסגת זאב (זכ"ד ת/30 ס' 2-3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54, תמליל ת/98-א עמ' 35). כאשר נשאל הנאשם מי הם ראשי חוליות הפיגועים שפעלו תחת שליטתו, הוא כלל בהם את אבו סטחה, באומרו: "אני לא בורה מזה" (תמליל ת/98-א עמ' 34).

(5) גימאל אחויל

35. גימאל אחויל (להלן: "אחויל") היה פעיל שטח נוסף שקיבל סיוע מהנאשם, והיה איש הקשר שלו במחנה הפליטים בג'נין.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אחוויל סירב להשיב על שאלות בעת עדותו, הוכרז כעד עוין והוגשה הודעתו במשטרה ת/166 לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (עמ' 164-165), באמצעות השוטר מטאנס חדאד שגבה אותה (עמ' 169). אחוויל כתב את הודעתו בכתב ידו, וחדאד תרגם אותה לעברית.

אחוויל פעל במסגרת גדודי חללי אלאקצא, ואמר בחקירתו כי קיבל סיוע כספי, בין היתר, מהנאשם, והיה מחלק כסף זה לפעילים אחרים, וביניהם מבוקשים על ידי צה"ל; חלק מהכסף שימש לרכישת נשק (ת/166 עמ' 1). אחוויל היה בקשר רצוף עם הנאשם, והיה מדווח לו על פעילות גדודי חללי אלאקצא, ועל המתרחש במחנה ג'נין; לעיתים היו הפעילים בגדודים אלו מדווחים לנאשם באופן ישיר, כפי שהיה עושה עויס (ת/166 עמ' 5).

הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה כי הכיר את אחוויל (ת/106 עמ' 6). אך בחקירתו בשב"כ אמר הנאשם כי אחוויל היה מנהיג מחנה הפליטים בג'נין, וחבר בגדודי חללי אלאקצא, אשר השתייך לחוליות של עויס. הנאשם הכיר היטב את אחוויל, אך טען שמעולם לא מסר לידיו נשק או כסף, אם כי אחוויל פנה אליו בבקשות סיוע; הנאשם הסביר כי היה פועל מול עויס, ועויס היה זה שהיה ממלא את בקשותיו של אחוויל (זכ"ד ת/31 ס' 7-9, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). כמו כן אישר הנאשם כי העביר לערפאת את בקשותיו של אחוויל לקבלת סיוע (זכ"ד ת/67 ס' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54).

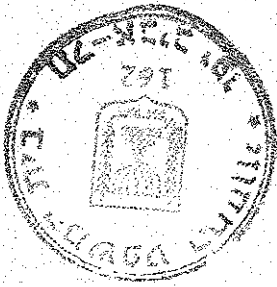
(6) נאצר א-שויש

36. נאצר א-שויש (להלן: "שויש") היה אף הוא פעיל בפיגועים שביצעו גדודי חללי אלאקצא. בגין פעילות זו הורשע על פי הודאתו, ונדון ל-4 מאטרי עולם במצטבר (ת/157-א-ד). שויש סירב לענות על שאלות בעדותו, אך טען כי הנאשם הוא מנהיג פוליטי שאין לו קשר ל"עניינים צבאיים". הוא הוכרז כעד עוין, הכחיש את הדברים שאמר בחקירתו, ואף טען כי לא הודה בכלום (עמ' 69-71). הודעותיו של שויש ת/158-א-ב הוגשו לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות, באמצעות השוטר מטאנס חדאד ועוואד עטאף (עמ' 165, 168).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

גובי ההודעות העידו כי ההודעות נרשמו בערבית בכתב ידו של הנחקר מרצונו החופשי, ותורגמו לעברית על ידי החוקרים. השוטר חדאד העיד כי נכח במשפטו של שויש, והלה אישר שם את הודעתו בטרם הורשע, שכן לא היה לו סניגור.

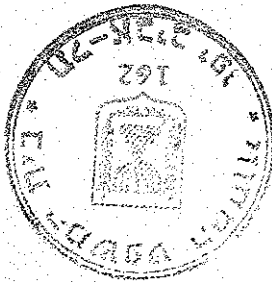
37. בחקירתו (הודעה ת/158א, עמ' 6 והודעה ת/158ב, עמ' 2-4) סיפר שויש כי קיבל חגורת נפץ במשקל של כ- 18 ק"ג במפקדת המודיעין המסכל ברמאללה על מנת לשמור אותה ברכבו. לאחר מכן פגש את הנאשם בבית החולים בו טופלה אשתו, והנאשם ביקש לשוחח אתו בנפרד. בשיחתם שאל אותו הנאשם האם הוא מכיר אנשים אשר יודעים כיצד להכין חגורת נפץ, או כאלה שיש להם חגורת נפץ. באותו מעמד התקשר שויש לאדם שמסר לו את חגורת הנפץ (מוזיד אלמצרי), וקיבל את הסכמתו למסור אותה לנאשם, והנאשם הודיע לו שאחמד ברגותי ישוחח איתו בעניין. למחרת התקשר אחמד ברגותי אל שויש, והאחרון מסר לו את חגורת הנפץ. שויש שמע באותו יום כי האדם שהחזיק את החגורה נתפס בירושלים בדרכו לביצוע פיגוע התאבדות.

שויש נשאל בחקירתו האם הנאשם ידע על פיגועי התאבדות ופעילות צבאית, והשיב כי יום לפני ביצוע פיגוע ההתאבדות על ידי מוחמד חסאיכה נפגש שויש עם הנאשם, וסיפר לו כי אדם בשם עבד אלכרים אמור לשלוח מתאבד לישראל; הנאשם אמר לשויש להתקשר אליו אם יזקקו לדבר מה בקשר לפיגוע, נתן לו סכום של 600 דולר, וביקש לעדכן אותו בפרטי הפיגוע (עמ' 6-7). הפיגוע בוצע בירושלים, ואז התקשר הנאשם אל שויש, אשר אמר לו כי הפיגוע בוצע על ידי גדודי חללי אלאקצא. הנאשם ביקש ממנו להביא לו את הקלטת המצולמת של המתאבד חסאיכה (עמ' 6-7 להודעה ת/158א). בהודעתו השניה ת/158ב סיפר שויש על הסיוע הכספי שקיבל מהנאשם (עמ' 5).

38. הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה כי הכיר את שויש, וכן הכחיש בהודעתו את דבריו של שויש (ת/106 עמ' 7-9). לא הובאו בפניו ראיות נוספות על האירועים הנ"ל אליהם התייחס שויש בחקירתו, ולכן אין כל חיזוק לדבריו אלו, ולא ניתן לסמוך ממצאים עליהם.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(7) עלי עיאדיה

39. עלי עיאדיה (להלן: "עיאדיה") היה פעיל בתנוים שעסק בעיקר בהדרכת צעירים בשימוש בנשק, ובעניין זה פעל בהנחיית הנאשם. כמו כן השתתף בביצוע פיגועי ירי לעבר חיילים. בעדותו סרב להשיב על שאלות שנשאל, וטען כי הנאשם הוא "איש שלום" (עמ' 169-171). לפיכך הוכרו עד עוין, והודעתו ת/168 הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, באמצעות השוטר יעקב ברזני, שגבה אותה בשפה הערבית ותרגמה לעברית (עמ' 208).

40. עיאדיה סיפר בחקירתו על מעורבותו של הנאשם בקורס הירי לצעירים (ת/168, עמ' 1-2), ועל הפיגועים שהוא עצמו ביצע. כמו כן אמר עיאדיה: "ראש התנוים מרואן ברגותי היה יודע מכל אירועי הירי אותם ביצעו פעילי התנוים עוד לפני שעשו אותם והוא הסכים להם" (עמ' 5). הוא ציין כי כמה חודשים לפני מעצרו ביקש ממנו הנאשם "לקנות נשק מכל סוג", ולהעבירו דרך אבו חמיד (עמ' 5).

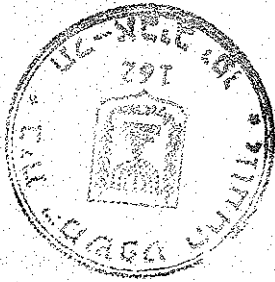
הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את הדברים שאמר עיאדיה בחקירתו (ת/106 עמ' 7). ואולם באחת מחקירותיו הודה הנאשם כי הורה לעיאדיה לרכוש אמל"ח ולמסרו לאבו חמיד (זכ"ד ת/43 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 92), דבר שמחזק את דברי עיאדיה בחקירתו.

(8) איסמעיל רדאידה, מוהנד אבו חלאוה וכמאל אבו וער

41. איסמעיל רדאידה (להלן: "רדאידה") ביקש לבצע פיגוע, ופנה בעניין זה לנאשם. הוא ביצע את פיגוע הירי במעלה אדומים שבו נרצח הנזיר היווני גרמנוס ציפוקטקיס ז"ל (ראה פרק ה(3) להלן). בגין פעילותו החבלנית הורשע רדאידה על פי הודאתו, ונדון למאסר עולם ועוד 20 שנות מאסר במצטבר. בעדותו בתיק זה (עמ' 42-44) סירב רדאידה להשיב על שאלות, הוכרו כעד עוין והודעותיו במשטרה הוגשו מכוח סעיף 10א. לפקודת הראיות (הודעות ת/151-א ות/151ג, הודעה בכתב יד ת/151ד שנקרעה, שוחזרה ותורגמה, וקלטת בה שיחזר רדאידה את רצח הנזיר ותומללה - ת/151א).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הודעותיו של רדאידה הוגשו על ידי החוקרים מרקו דהאן ויצחק יעקובוב, שגבו את ההודעות בערבית, אך רשמו אותן בעברית (בניגוד למקובל ולנדרש), והעידו כי הן נמסרו מרצונו החופשי של רדאידה. הודעתו של רדאידה ת/151 נרשמה בכתב ידו בנוכחות יעקובוב (עמ' 171, 198). עורך השיחזור (מרקו דהאן) לא התייחס לכך בעדותו, ועל כן יש להתעלם מקלטת השיחזור, בהיותה אמרת חוץ של עד שלא הוגשה כדין.

42. בהודעתו הראשונה (ת/151) סיפר רדאידה כי החליט לבצע פיגוע כאשר ראה בטלוויזיה שתינוקות פלסטינאית נהרגה, ועל כן ניגש למשרדו של הנאשם. השיחה ביניהם התנהלה ביחידות, ורדאידה אמר לנאשם כי הוא רוצה לבצע פיגוע ודרוש לו נשק לשם כך. הנאשם הפנה את רדאידה אל אדם בשם מוהנד (אבו חלאוה) שכינויו "עלאא" (להלן: "מוהנד"), והורה למהנד להשיג נשק לרדאידה. בהודעתו השניה (ת/151) הוסיף רדאידה כי הוא הבהיר לנאשם שהנשק דרוש לו על מנת לבצע פיגועים נגד מטרות ישראליות, ואז הפנה אותו הנאשם אל מוהנד. מוהנד אמר לרדאידה כי ישיג לו שני רובי קלציניקוב, וכי מעתה ואילך הקשר שלו יהיה עם מוהנד ולא עם הנאשם. כעבור כשבועיים התקשר מוהנד אל רדאידה, אשר בינתיים צירף אדם נוסף לפיגוע, והודיע כי הנשקים מוכנים. רדאידה קיבל את הנשקים והתחמושת ממוהנד, אשר תדרך את רדאידה ואת חברו כיצד להפעילם.

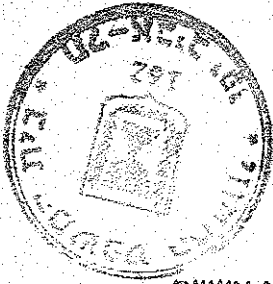
לאחר כמה ימים בהם הכינו רדאידה וחברו יאסר את הפיגוע, ותיצפתו לעבר כביש מעלה אדומים, הם ביצעו את הפיגוע, כאשר פתחו בירי לעבר הרכב שבו נסע הנזיר ונמלטו. למחרת התברר לרדאידה בחדשות כי הרג נזיר יווני, ומוהנד התקשר אליו ובא אליו בטענות על כך; רדאידה הסביר כי חשב שמדובר במתנחל. רדאידה נשאל בחקירתו מדוע פנה לנאשם כאשר החליט לבצע פיגוע, והשיב כי ראה את הנאשם כמה פעמים בטלוויזיה והבין "שהוא האדם היחיד שיכול לעזור לי בהשגת הנשק" (עמ' 5).

בהודעתו השלישית (ת/151ג), גילה רדאידה כי כוונתו המקורית היתה לעשות פיגוע התאבדות, אך הנאשם אמר לו: "פיגועי התאבדות זה העבודה של החמאס והג'יהאד האיסלמי ושהתנזים עושה פיגועים נגד הצבא והמתנחלים".

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

רדאידה הוסיף ואמר: "מרואן ברגותי אמר שהוא מוכן לתת לי אמל"ח כדי שאני אעשה פיגועים נגד חיילים ונגד מתנחלים" (עמ' 1). גרסתו הנ"ל של רדאידה עולה גם מן המסמך שכתב בכתב ידו (ת/151ד), אם כי בצורה מתומצתת יותר.

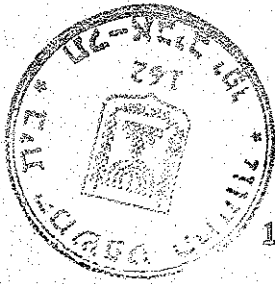
43. דבריו של רדאידה נתמכים בדברי הנאשם בחקירתו (תמליל ת/98 עמ' 37-38, ותמליל ת/98 עמ' 2-4, 11-12 שבהם נרשם בטעות השם איסמעיל אלדבע במקום איסמעיל רדאידה). בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כי מוהנד עבד במשרדו או היה סגנו, ואמר כי מוהנד לא קשור לתנאים (הודעה ת/102 עמ' 3, ת/103 עמ' 5, ת/105 עמ' 2, ת/106 עמ' 1). גם בתחילת חקירתו בשב"כ הכחיש הנאשם כי הכיר את רדאידה, וכי מוהנד עבד במשרדו (זכ"ד ת/9 עמ' 9-8 וזכ"ד ת/21 עמ' 22 שהוגשו ואושרו ע"י החוקר "רוברט" בעמ' 62-63).

ואולם בהמשך חקירתו הודה הנאשם כי רדאידה בא אליו בהצעה לבצע פיגוע התאבדות, והנאשם אמר לו: "אנחנו לא עובדים בפיגועי התאבדות". הנאשם הפנה אותו אל מוהנד, ואמר למהנד שרדאידה "צריך אימון...תמצא לו מישתו". כמו כן אמר הנאשם: "סיפס איתו מוהנד וניסו לעשות פיגוע פה במעלה אדומים או במקום אחר, אני ידעתי יותר מאוחר... אז הם ירו על הרקב ונפצע מישהו אחר... נהרג יעני" ("אלחוריי" משמעותו "כומר" בערבית - ע.ב.). הודאה דומה של הנאשם בגיוסו של רדאידה לשם ביצוע פיגועים באמצעות מוהנד עולה מדברים שאמר בחקירותיו (ראה: זכ"ד ת/22 עמ' 12-16 וזכ"ד ת/40 עמ' 9 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58, זכ"ד ת/23 עמ' 6 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "דני" בעמ' 90, ותמליל חקירתו של הנאשם ת/98 עמ' 21-26, ות/98 עמ' 8).

עוד הודה הנאשם בחקירתו כי נפגש עם מוהנד, והעביר לו כספים לצורך ביצוע פיגועים, לאחר שמוהנד סיפר לו כי החוליה שלו ביצעה מספר פיגועים, כולל רצח בני הזוג כהנא ז"ל. הנאשם אמר כי נתן למוהנד סך של כ-3,000 דולר ואף נשק (זכ"ד ת/43 עמ' 14-16 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62; זכ"ד ת/59 עמ' 10 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 56; זכ"ד ת/67 עמ' 6 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54; זכ"ד ת/68 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בתמליל חקירתו של הנאשם (ת/198 עמ' 21-23), הוא מספר על כך שמוהנד הודיע לו שהחוליה שלו נתפסה, והסביר שמוהנד התייחס "לאלה שאנחנו סידרנו להם נשק".

44. קשריו של הנאשם עם מוהנד עולים גם מדברים שאמר בהודעתו כמאל אבו וער (להלן: "וער"), לפיהם הוא היה מקבל כסף ממוהנד בידיעתו ובהוראתו של הנאשם. בדרך זו הוא קיבל מהנאשם, באמצעות מוהנד, סכום של כ- 25,000 ₪, שרובו יועד לייצור מרגמה וקניית אקדחים. בשלב מסוים החל הנאשם להתקשר ישירות אל וער, ולברר מהם צרכיו. כמו כן אמר וער בחקירתו כי הנאשם היה מעביר לו כספים גם דרך ג'מאל אחויל, וכי לאחר ביצוע הפיגוע במירב התקשר אליו הנאשם כדי לברר שמות האנשים שהשתתפו בפיגוע, על מנת להעביר להם כספים (ת/181 עמ' 4-5, וזכ"ד ת/181 סעי' 6). וער אמר בחקירתו כי הוא ומוהנד היו מחליטים ביניהם למה הוא זקוק, ואז הנאשם היה שולח להם את הכסף; הנאשם נהג להתקשר לווער ולברר שהכסף ששלח לו עם מוהנד אכן הגיע (וזכ"ד ת/181 סעי' 6.1). בשלב מסוים ניתק הקשר בין וער לבין מוהנד, והנאשם אמר לווער כי יש לו בעיות כלכליות, ואין לו כסף לקנות כדורים; בשלב זה הפנה הנאשם את וער לג'מאל אחויל לצורך קבלת כספים (וזכ"דים ת/181 סעי' 15 ו- ת/181 סעי' 6.1).

45. וער ביצע מספר פיגועי ירי במסגרת פעילותם של גדודי חללי אלאקצא, והוא פרט את הפיגועים בהם השתתף בהודעותיו במשטרה ובחקירתו בשב"כ. בעדותו סרב להשיב על שאלות (עמ' 188-189), ולפיכך הוגשה הודעתו במשטרה (ת/181-א-ב) לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות, באמצעות החוקר גדיר סאלח, שהעיד כי היא נמסרה מרצונו החופשי של וער בשפה הערבית, אך נרשמה בעברית (עמ' 209). כמו כן הוגשו שני זכ"דים מחקירתו של וער בשב"כ (ת/181-ג-ד, שהוגשו באמצעות החוקר "נווה" בעמ' 205). אמרות החוץ של וער אמנם אינן נתמכות בראיות נוספות, אך הובאו ראיות רבות על הסיוע שהגיש הנאשם לאנשי השטח לצורך רכישת נשק לביצוע פיגועים.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו(9) נאסר חלום (נאג'י אבו חמיד)

46. נאסר חלום נאג'י אבו חמיד (להלן: "חלום") הוא אחיו של אבו חמיד, והוא ביצע פיגועי ירי מסגרת גדודי חללי אל-אקצא. חלום היה מעורב בפיגוע בו נורתה למוות השוטרת גלית ארביב ז"ל בנווה יעקב ירושלים (ראה פרק ה(10) להלן). הוא גם השתתף בהכנת הפיגוע הקטלני במסעדת "סי פוד מרקט" בתל אביב (ראה פרק ה(12) להלן). הוא הורשע על פי הודאתו ונדון לעונש של חמישה מאסרי עולם מצטברים (ת/161א-ב'). בעדותו סרב חלום להשיב על שאלות (עמ' 73-76), וטען כי הנאשם הוא מנהיג פוליטי שאין לו קשר עם "עניינים צבאיים". לפיכך הוגשו הודעותיו במשטרה (ת/162א-ג') על ידי השוטרים מזרחי ואלקרעאן בעמ' 184, 194). הקשר של חלום היה עם אחמד ברגותי, שהיה עוזרו הקרוב של הנאשם.

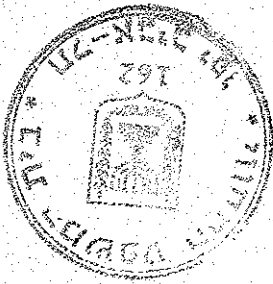
(10) זיאד חמודה

47. זיאד חמודה (להלן: "חמודה") היה פעיל בתנאים. בעדותו סרב חמודה להשיב על שאלות, ולאחר שהוגשה הודעתו לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות, כאשר הוכרז כעד עוין, הוא טען כי חתם על הודעתו על מנת שיעשו לו ניתוח אפנדציט (עמ' 166-197). הוא הכחיש את הדברים שאמר בהודעתו ת/167ב', וטען כי הנאשם הוא "איש שלום". הודעתו של חמודה נגבתה על ידי השוטר אבי עקיבא, אשר לא הובא לעדות, ולפיכך היא לא הוגשה כדין ויש להתעלם ממנה.

חמודה הורשע על פי הודאתו בשורה ארוכה של עבירות ביטחוניות (ת/167א). בכתב האישום בו הודה חמודה, נטען כי הוא גויס לתנאים על ידי הנאשם, לצורך הכשרה צבאית, והובטח לו כי הנאשם ידאג לו לסיוע כספי. כמו כן נטען בכתב האישום בו הודה חמודה כי הוא פנה אל הנאשם לקבלת נשק לצורך ביצוע פיגוע ירי לעבר הישוב פסגות, והנאשם הפנה אותו אל מוהנד לצורך קבלת נשק (פרט חמישי ופרט שביעי לכתב האישום). בחקירתו בשב"כ אישר הנאשם כי חמודה ביקש ממנו נשק, ולמיטב זכרונו לא קיבל זאת (זכ"ד ת/34 ס' 5 שהוגש ואושר על ידי החוקר "איתי" בעמ' 52).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

במקום אחר בחקירתו אמר הנאשם כי ייתכן שחמודה קיבל ממנו רובה MP-5 (תמליל חקירה ת/98 עמ' 67). אין בחומר הראיות דבר המפליל את הנאשם זולת הודאתו של חמודה בעובדות כתב האישום לפיו הורשע, ולא ניתן לבסס ממצאי כלשהו על סמך הודאה שכזו (ראה סעיף 132(ג) להלן). אך הובאו ראיות רבות אחרות בדבר הסיוע שהגיש הנאשם לאנשי השטח לצורך רכישת נשק לביצוע פיגועים.

(11) ריאד עמור

48. ריאד עמור (להלן: "עמור") היה פעיל שטח נוסף של התנוים, שפרט בחקירתו את הפיגועים בהם נטל חלק. בעדותו סרב להשיב על שאלות (עמ' 172-174), וטען כי לא היה לו קשר עם הנאשם. הוא הוכרז כעד עויין, והודעותיו ת/169 א-ב' הוגשו באמצעות השוטרים דוד מזרחי ויעקב ברזאני, שהעידו כי עמור מסר אותן וחתם עליהם מרצונו החופשי (עמ' 186,208). ההודעות נגבו בערבית אך נרשמו בעברית (שלא על פי המקובל והדרוש). עמור הורשע עפ"י הודאתו בביצוע פיגועים רבים (ת/169 ג-ד').

49. עמור סיפר בחקירתו כי פגש את הנאשם כחצי שנה לפני מעצרו, והנאשם אמר לו כי הוא מרוצה מהפעילות של עמור וחבריו בבית לחם, וכי עדיף שיעשו פיגועים כנגד הצבא ולא כנגד מטרות אזרחיות, כי "זה עושה בעיות", ו"גורם כאב ראש ליו"ר" (ת/169 א' עמ' 3, ת/169 ב' עמ' 11). הנאשם טען בחקירתו במשטרה כי איננו מכיר כלל את ריאד עמור (ת/104 עמ' 9), ואין כל ראיה לסתור טענה זו זולת אמרת החוץ של עמור הטעונה חיזוק, שלא נמצא לה. אך הובאו ראיות רבות אחרות בדבר עמדתו הכללית של הנאשם בעד ביצוע פיגועים כנגד חיילים ומתנחלים.

(12) נאצר חאג'

50. נאצר חאג' (להלן: "חאג'") פעל אף הוא במסגרת הפת"ח, ופרט בהודעתו ת/170 את הפיגועים בהם נטל חלק. בעדותו סרב תחילה להשיב על שאלות, ולאחר מכן הכחיש את כל מה שאמר בחקירתו (עמ' 175-176).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לפיכך הוגשה הודעתו לפי סעי' 10א. לפקודת הראיות, באמצעות החוקר משה לוי, שהעיד כי חאג' מסר את ההודעה מרצונו החופשי לאחר שהוזהר בדבר זכויותיו (עמ' 211-212).

בהודעתו הנ"ל אמר חאג' כי פנה יחד עם פעילים אחרים למשרדו של הנאשם בבקשה לקבל כספים ונשק. הנאשם אמר להם לחפש נשק, וכי הוא יממן את רכישתו. מאוחר יותר נתן לו הנאשם 1,200 דולר לצורך רכישת נשק (עמ' 4-5). אין בחומר הראיות דבר לחיזוק אמרת החוץ הנ"ל של חאג' הטענה חיזוק, אך הובאו ראיות רבות לסייע שהגיש הנאשם לאנשי השטח ברכישת נשק לצורך ביצוע פיגועים.

(13) תחריר ברגותי

51. תחריר ברגותי (להלן: "תחריר"), שהוא קרוב משפחה של הנאשם, ביצע על פי מה שמסר בחקירתו פיגועי ירי רבים. הוא סרב להשיב על שאלות בבית משפט (עמ' 177-178), ולפיכך הוגשו הודעותיו במשטרה לפי סעי' 10א. לפקודת הראיות (ת/171א-י), באמצעות השוטר יעקב ברזאני שגבה אותן, והעיד כי ההודעות נמסרו מרצונו החופשי של תחריר בשפה הערבית, ותורגמו לעברית לאחר מכן (עמ' 207).

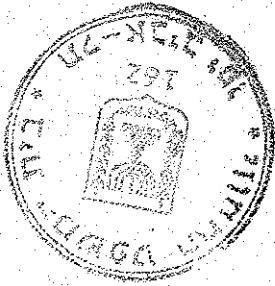
52. תחריר אמר בחקירתו כי פנה אל הנאשם בבקשה לסייע לו להקים חוליה. הנאשם הבטיח לעזור לתחריר בכסף ובתחמושת, ולסייע לאנשיו אם יעצרו. הנאשם אף הציע לתחריר להיות אחראי על החוליה, ולהתרחק מפעילות בעצמו. תחריר הסביר בחקירתו כי פנה אל הנאשם על מנת לקבל נשק לחוליה שהקים (ת/171ד' עמ' 3). לאחר מכן נמשך הקשר באמצעות מוהנד, שרמז לו כי הנאשם אינו מעונין שהוא יקח חלק בפעילות; הנאשם עצמו הסביר לתחריר כי עמדתו זו נובעת מכך שחברי החוליה שלו הם נוכלים (ת/171 עמ' 4).

הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את כל דבריו של תחריר (ת/104 עמ' 9-10). ואולם בחקירתו בשב"כ הודה הנאשם כי תחריר פנה אליו על מנת לבצע פיגועים, וביקש נשק לצורך כך.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אלא שלטענת הנאשם הוא לא נענה לבקשה (זכ"ד ת/30 סי' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). אין בחומר הראיות דבר זולת אמרת החוץ של תחריר, הטענה חיזוק שלא נמצא, לסתירת טענתו של הנאשם. אך הובאו ראיות רבות לכך שהנאשם סייע לאנשי חוליות הטרור לרכוש נשק לצורך ביצוע פיגועים.

(14) אחמד מוצפר

53. אחמד מוצפר היה סוחר נשק שסיפק כלי נשק לאנשי התנוזים ולגדודי חללי אלאקצא. בעדותו (עמ' 186-188) סרב להשיב על שאלות, והתכחש לכל מה שאמר בחקירתו. מוצפר הוכרו כעד עוין והודעתו במשטרה הוגשה לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (ת/179), באמצעות החוקר יעקב ברזאני, שהעיד כי ההודעה נמסרה לאחא שמוצפר קיבל אזוהרה לגבי זכויותיו, וחתם על ההודעה שנגבתה בערבית, אך נרשמה בעברית (עמ' 208).

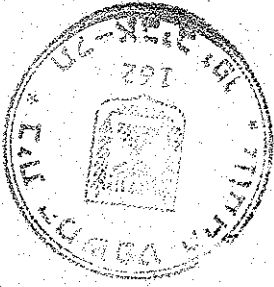
בהודעתו סיפר מוצפר על פגישה שלו ושל חבריו במשרדו של הנאשם, יומיים לפני הריגתו של ראיד כרמי. הנאשם אמר להם כי הם צריכים להמשיך במעילות בכפר מגוריהם, ולא ברמאללה, והבטיח לעזור להם. לאחר מותו של כרמי קיבל מוצפר הוראה לבצע פיגוע נקמה; ההוראה הגיעה ממחמוד ג'אבר, שעבד במשרדו של הנאשם, ולכן הבין מוצפר שמדובר בהנחיה של הנאשם (ת/179 עמ' 6-7). הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את דבריו של מוצפר (ת/104 עמ' 3), ואין ראיה לחיזוק אמרת החוץ של מוצפר, זולת הראיות הרבות שהובאו בדבר קריאתו של הנאשם לנקום בדרך פיגוע את מותו של כרמי.

(15) שריף נאגי

54. שריף נאגי (להלן: "שריף"), היה חבר בחוליה של אחיו אבו חמיד, שביצעה פיגועים כנגד אזרחים ישראלים, והוא גם היה שומר ראשו של הנאשם. שריף היה זה שליווה את המתאבד אברהים חסונה, אשר ביצע את הפיגוע ב"סי פוד מרקט" בתל-אביב, הוא פירט בהודעתו את כל מעלליו.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

שריף, כמו יתר חבריו, סרב בעדותו להשיב על שאלות, פרט לכך שטען כי הכיר את הנאשם רק מהטלוויזיה. הוא הוכרז כעד עוין והודעתו ת/182, אליה צורף כתב ידו המתורגם בערבית ת/182א, הוגשה באמצעות החוקר אבי בן לולו, שהעיד כי ההודעה נמסרה מרצונו החופשי של שריף (עמ' 210).

55. בהודעתו ת/182 מספר שריף על פיגועי הירי שביצע לעבר חיילים ומתנחלים במסגרת ארגון התנוים של פת"ח. הוא הסביר כי ביצע אות הפיגועים על מנת שהאינתיפאדה תימשך דווקא משום שהוא מעוניין בשלום, והוסיף: "כך היו אומרים לנו ערפאת ומרואן ברגותי וחוסין אשיך היו אומרים בטלוויזיה הפלשתינאית ובאלג'זירה... הם היו אומרים שאם האינתיפאדה תימשך אז אנחנו נקבל יותר שטחים ויותר דברים מישראל" (עמ' 4). הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה אמירת דברים אלו (ת/103 עמ' 5).

לאחר שהחוליה של שריף התפרקה בשל מותו של מוחמד עומסי, החל שריף לשמש כשומר ראשו של הנאשם במשך כחצי שנה עד למעצרו. הוא אמר בחקירתו על הנאשם: "הייתי שומע אותו אומר לאנשים שלו שימשיכו בפיגועים והיה אומר זאת בטלוויזיה הישראלית והערבית באופן חופשי" (עמ' 5). בחלקה השני של הודעתו סיפר שריף על חלקו בפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב, ועל מעורבותו של אחמד ברגותי בפיגוע (עמ' 5-11). הנאשם הכחיש בחקירתו כי היה לו קשר כלשהו עם שריף, אם כי הכיר אותו (זכ"ד ת/34 ס' 4, שהוגש ואושר על ידי החוקר "איתי" בעמ' 52). ואולם הדברים שאמר שריף נתמכים בראיות רבות שהובאו על כך שהנאשם היה קורא באמצעי התקשורת לבצע פיגועים כנגד ישראל, וכך אך הורה לאנשיו לעשות.

(16) אמיד אבו רדאחה

56. אמיד אבו רדאחה (להלן: "אבו רדאחה") היה פעיל נוסף בתנוים שביצע פיגועי ירי לעבר חיילים ומתנחלים, כפי שסיפר בחקירתו. בעדותו טען שלא היה לו שום קשר עם הנאשם ועם אחמד ברגותי, וכי לא קיבל נשק מהנאשם אלא מהרשות הפלשתינאית.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הוא טען שהחוקרים כתבו בהודעתו דברים שלא אמר, והכחיש את הדברים המופיעים בהודעתו (עמ' 192-194). הודעתו של אבו רדאחה (ת/183) הוגשה באמצעות החוקר מאיר כהן, אשר העיד כי ההודעה נמסרה מרצונו החופשי של אבו רדאחה, נגבתה בערבית אך נרשמה בעברית (שלא על פי המקובל והנדרש), והנחקר חתם עליה (עמ' 209).

57. אבו רדאחה סיפר בהודעתו כי את הנשק והתחמושת לביצוע פיגועים קיבל מהנאשם ומאחמד ברגותי, שאף נתנו לאנשי החוליה כסף להוצאות שוטפות (עמ' 2, 6). הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את דבריו של אבו רדאחה (ת/104 עמ' 3). ואולם הובאו ראיות רבות על כך שהנאשם עסק באספקת כספים ונשק לאנשי השטח של התנוים לצורך ביצוע פיגועים כנגד ישראל.

(17) אשרף ג'אבר

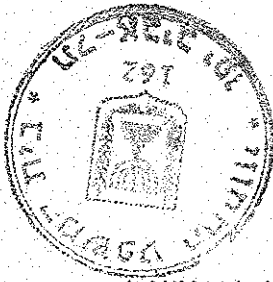
58. אשרף ג'אבר (להלן: "ג'אבר") היה אף הוא פעיל שטח בתנוים, שביצע פיגועים כנגד מטרות ישראליות יחד עם אחרים, וביניהם אבו רדאחה. ג'אבר סרב להשיב על שאלות בעדותו (עמ' 195-197), ולפיכך הוגשה הודעתו בצרוף שרטוט שערך (ת/184-א-ב) באמצעות החוקר משה לוי, אשר העיד כי ההודעה נמסרה מרצונו הטוב של הנחקר, נגבתה בערבית ותורגמה לעברית (עמ' 212).

59. בהודעתו ת/184 סיפר ג'אבר על הפיגועים שביצע, וציין כי פנה עם חבריו למשרדו של הנאשם בבקשה לקבל תחמושת וכספים לחברי החוליה; הנאשם הבטיח כי הוא ישלם עבור התחמושת, ואכן עשה כן באמצעות אחמד ברגותי, שהכדורים נמסרו לו תמורת סך של 3,000 ₪. ג'אבר הסביר כי מסר את הכדורים לנאשם, משום שהוא ראש התנוים והוא מחלק את הכדורים לפעילי התנוים (עמ' 3-4).

הנאשם הודה בחקירתו כי ג'אבר ביקש ממנו סיוע כספי ונשק, אך אמר שאיננו זוכר מה בדיוק נתן לו (זכ"ד ת/48 ס' 2-3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ד. דברי הנאשם בחקירתו וראיות נוספות בדבר תפקידו ומעורבותו בפיגועים

נגד ישראל

(1) אחריותו הכוללת של הנאשם לפעילות חוליות הטרור ומידת שליטתו בהן

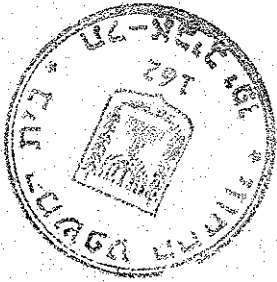
60. הנאשם, כאמור לעיל, לא הכחיש בחקירתו בשב"כ כי היה מפקדם ומנהיגם של פעילי השטח של הפת"ח בגדה, היה מפקד הפת"ח והתנויים בגדה, הקים את גדודי חללי אלאקצא והיה אחראי על פעילותם. הוא גם אישר כי היה אחראי על אספקת כספים ואמל"ח לחוליות השטח, וכן היה אחראי על פעילותן הצבאית (ראה סעיף 17 לעיל). הנאשם הסביר בחקירתו כי מצא עצמו מעורב יותר ויותר בקשר עם "החוליות הצבאיות", אשר היו פונות אליו בבקשות סיוע שונות, שכן אנשים כמו ראיד כרמי ונאצר עויס ראו בו את מפקדם. הוא גם אמר כי הקשר שלו עם אנשי החוליות בוצע באמצעות עוזרו ונהגו האישי אחמד ברגותי. הנאשם עשה אבחנה בין פיגועים בתוך ישראל, שעליהם סרב לקחת אחריות, לבין פיגועים שביצע הפת"ח בגדה המערבית, עליהם הוא לוקח בחקירתו אחריות מלאה (זכ"ד ת/25 ס' 20, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). הנאשם הדגיש כי הוא אחראי לפעילות של הפת"ח בגדה, אך איננו בקיא בפרטים, כגון סוג הנשק, אופן רכישתו, תכנון הפיגועים וביצועם (זכ"ד ת/27 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

בחלק מחקירותיו טען הנאשם כי הוא איננו אחראי באופן ישיר מבחינה פיקודית לפעילותן של חוליות השטח (זכ"ד ת/42 ס' 7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). ואולם בשלבים אחרים של חקירתו הודה הנאשם כי הוא אחראי לפעילותן של החוליות שפעלו עם אחמד ברגותי ואבו סטחה, משום שאלה היו קרובים אליו והוא מימן את פעילותם; ביתר פירוט הוא ציין כי הוא רואה עצמו אחראי לשלושה פיגועים, בגבעת זאב, בגבעה הצרפתית, ובגשר עטרה (המבוא לזכ"ד ת/38 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85). הנאשם לא ראה עצמו אחראי, בדבריו אלה, לפיגועים שביצעו החוליות של עויס, מנצור שרם ואחרים שציין, ולא ראה עצמו כמפקדם. הנאשם אמר על יחסיו עם עויס: "אני יש לי שליטת כבוד על נאצר, לא שליטה בפועל" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 17).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם הסביר בחקירתו, בהתייחסו לחוליות השטח שביצעו פיגועים כנגד ישראל (תמליל שיחה ת/98 עמ' 4):

"החוליות האלה מצאה לעצמה יותר מכתובות אחת. מה זאת אומרת כתובת. כתובת שהיא פונה אליו ומבקשת מימון. לתאם איתו את העבודה שלה, אני אחד מהכתובות האלה, אני כתובת מכמה כתובות. ראשי מנגנוני הביטחון הם גם כתובות".

מכאן נובע כי לדברי הנאשם לפחות חלק מהחוליות תיאמו עמו את הפיגועים, וראו בו כתובת למימונם, כפי שאכן עולה מראיות רבות שהובאו בפנינו. הנאשם אמר בעניין זה כי הקשר שלו עם החוליות לא היה ישיר, משום שהוא לא רצה להיכנס לתחום הצבאי, ולא רצה לעסוק "בהרס" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 6). אכן, בעיקרו של דבר, הקשר של הנאשם עם חוליות הפיגוע התקיים באמצעות אנשי קשר שהיו מקורבים אל הנאשם, ובעיקר אחמד ברגותי. כפי שאמר הנאשם על אחמד ברגותי: "הוא יוצר קשר עם החוליות האלה. באופן ישיר איתם ישירות. יעני בלעדי לא היתה לי התקשרות ישירה עם שום חוליה" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 8).

הנאשם טען אמנם כי חוליות השטח היו מבצעות פיגועים גם אלמלא תמיכתו בהן, וגם אלמלא הסיוע הכספי והארגוני שהעניק להן (זכ"ד ת/63 ס' 18-20 שהוגש ואושר על ידי החוקר "נאור" בעמ' 82). טענה זו איננה מפחיתה במאומה מאחריותו של הנאשם לפיגועים שביצעו חוליות אלו.

61. בתחילת חקירתו בשב"כ הכחיש הנאשם כי היה אחראי למתן כספים ונשק לשם ביצוע פיגועים (זכ"ד ת/14 ס' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "גבי" בעמ' 93, זכ"ד ת/10 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). ואולם בהמשך חקירתו הודה הנאשם (זכ"ד ת/29 ס' 1-ג ד שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85):

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

"במסגרת תפקידי כמזכיר הפת"ח אני אחראי לכל הנעשה כגון אספקת כספים לחוליות, רכישות נשק וביצוע פיגועים. יש חוליות רבות בשטח, חלקן מאורגנות תחת פיקודי באמצעות מס' אנשים כגון אחמד ברגותי, נאצר עויס, ויש בשטח גם חוליות לא מאורגנות מטעם הפת"ח שאליהן ועימן אין לי קשר".

הנאשם לא התכחש ליכולת ההשפעה שלו על חוליות הטרור שלהן סייע בכסף ובמתן נשק, ואמר בהתייחסו לחוליה שכזו (תמליל בחקירתו ת/98 עמ' 32): "אם אתה קנית לה נשק, אם אתה נותן לה את הנשק, אם אתה מממן אותה ואתה מתכנן בשבילה. על זו אתה יכול להשפיע". ואולם הנאשם הוסיף: "משפיע, אתה לא יכול לשלוט" (שם, עמ' 37).

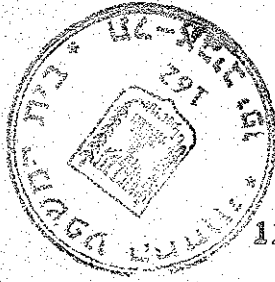
62. הנאשם סיפר בחקירתו כי כאשר קיבל החלטה אסטרטגית לבצע פיגועים כנגד ישראל על מנת להתנגד לכיבוש, הוא הקים חוליה, וסיפק לה באופן לא ישיר כספים ואמל"ח לצורך ביצוע פיגועים. הוא ציין כי את הפיגועים הובילו בעיקר אבו חמיד, אחמד ברגותי ועויס (זכ"ד ת/35 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). מבחינתו, מי שהיה מטפל בפעילות הצבאית באזור רמאללה היו אחמד ברגותי ואבו חמיד, שהפעילו כמה חוליות (זכ"ד ת/27 ס' 2, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

הנאשם הודה כי תמך באחמד ברגותי וסייע לו בכספים, וכי ידע שהוא אחראי לביצוע פיגועים שונים (תמליל ת/98 עמ' 20-24). כמו כן, הודה הנאשם כי היה מעודד את ראיד כרמי לבצע "פעילות כנגד הכיבוש", וסייע לו מבחינה כספית, כאשר בקשות הסיוע הועברו לערפאת שאישר אותם (זכ"ד ת/67 ס' 8, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). בחקירתו במשטרה, לעומת זאת, הכחיש הנאשם כל קשר עם ראיד כרמי (ת/104 עמ' 8), ובתחילת חקירתו בשב"כ טען כי העביר לו כספים בלא שידע לאיזו מטרה נועדו (זכ"ד ת/18 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נדב" בעמ' 78).

63. קשריו של הנאשם עם פעילי הטרור של הפת"ח, והסיוע השוטף שהגיש להם, עולים בבירור מן המסמכים שנתפסו על ידי צה"ל במבצע "חומת מגן" במשרדי הארגונים, כולל משרדו של הנאשם (קלסר ת/5).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

התביעה הגישה חוות דעת של מומחה מז"פ המוכיחה כי הנאשם חתום על חלק מהמסמכים, ולגבי חלקם האחר ניתן להסיק מסקנות מתחייבות מעצם העובדה שהם נשלחו אל הנאשם, או נמצאו במשרדו. רס"ן ל', סגן מפקד היחידה העוסקת באיסוף מסמכי שלל, העיד על תפיסת המסמכים, סימונם ומיונם (בעמ' 46-48). המסמכים שנתפסו הועברו לחוקר השב"כ "עוגן" (ראה עדותו בעמ' 48), אשר זיהה בעדותו את המסמכים שצורפו לזכד"ים מחקירתו של הנאשם (עמ' 48-50). הנאשם אמר בשיחתו עם אחד ברגותי, שהוקלטה בלא ידיעתם של שניים, כי מדובר במסמכים שנתפסו במשרדו, והשניים היו מוטרדים מאוד מכך שתפסו את "כל הארכיון" של הנאשם; הנאשם אמר "כל הארכיון המשרד, פאן" (ת/127 ג עמ' 61-62).

חוות דעת מז"פ לגבי כתב ידו של הנאשם (ת/5), ניתנה על ידי יאיר בן שמש, והיא התבססה על שלושה כתבי יד של הנאשם, שלגביהם הוא אישר בחקירתו כי הם נכתבו בכתב ידו (שלושת המסמכים בת/5 הם 12, 94-96 ו-35, והנאשם מתייחס אליהם בזכד"ים ת/28, ת/28ב, ת/47, ת/85 ות/85א, שהוגשו ואושרו על ידי חוקרי השב"כ "ואדי" בעמ' 96 ו"אופיר" בעמ' 87). חוקר מז"פ חילק את המסמכים לארבעה קטגוריות: אלה שנכתבו על ידי הנאשם ללא ספק של ממש; אלה שקיימת אפשרות סבירה שנכתבו על ידו; אלה שסביר מאוד שנכתבו על ידו; ואלה שהנאשם זיהה בחקירתו כי הם נכתבו על ידו. בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם לגבי כל מסמך שהוצג לו כי כתב ידו מופיע עליו (ת/108-109).

64. מסמך ת/5 (3-5) הוא דו"ח שנשלח לנאשם ביום 8.5.01, וסוקר את פעילות גדודי חללי אלאקצא באזור גינין. בדו"ח מופיעים מספר החברים והמבוקשים בקרב גדודי חללי אלאקצא, חלוקתם של הגדודים, פירוט פעילותם ותוצאות הפיגועים שביצעו. בין הפעולות שביצעו הגדודים לפי מסמך זה מנויים פיגועי ירי בכבישי יהודה ושומרון, הריגתם ופציעתם של מתנחלים, ופיגוע בתוך שטח ישראל (אום אלפאחם), שבו נהרג קצין ישראלי ונפצעה אזרחית. בנוסף כולל המכתב בקשה לסייע לגדודים מבחינה כספית.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו(2) מעורבותו האישית של הנאשם בפיגועי הטרור שביצעו חוליות שתחת פיקודו

65. מייד עם מעצרו טען הנאשם כי הוא "איש פוליטי", אשר אינו מעורב בפעילות צבאית ובביצוע, תכנון, מימון או הנחיה של פיגועים נגד כוחות הביטחון או כנגד ישראלים (זכ"דים ת/6 ס' 3 ות/9 ס' 2 שהוגשו ואושרו ע"י החוקר "רוברט" בעמ' 62, זכ"ד ת/14 ס' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "גבי" בעמ' 93). ואולם, בהמשך חקירתו בשב"כ הודה הנאשם במעורבות עמוקה בפעילות "הצבאית", שהיא שפה נקיה לביצוע פיגועי רצח כנגד אזרחים ישראלים. במקרים מסוימים, כך מסתבר מדברי הנאשם, הוא אף הורה על ביצוע פיגועים באופן ספציפי, או נתן את אישורו המוקדם לביצועם.

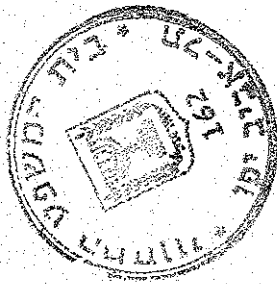
הנאשם טען בחקירתו כי הוא עצמו מעולם לא תכנן פיגוע לפרטי פרטיו, וכי החוליות היו מערבות את אחמד ברגותי, ולא אותו, בביצוע הפיגועים שלא תמיד היו על דעתו (זכ"ד ת/72 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). כך למשל הדגיש הנאשם כי הוא דחה את כל ניסיונותיו של אחמד ברגותי להביא אליו אנשים שיבצעו פיגועי התאבדות (זכ"ד ת/53 ס' 11-13, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). עם זאת, הנאשם הודה כי הוא "נושא באחריות קולקטיבית על הפעילות של אנשי הפת"ח הצבאיים" (זכ"ד ת/21 ס' 14, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 63). הנאשם אמר בחקירתו: "אני לא הוצאתי פקודות לשום חוליה שוואלה באנו ואמרנו וואלה אנו רוצים את הפיגוע פלוני במקום מסוים כזה, את זה אנחנו משאירים בשבילה ובשביל האווירה שלה, ולרצון האישי שלה..." (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 9).

לדברי הנאשם, לאחר הריגתו של ראיד כרמי בחודש ינואר 2001, עברו הפיגועים לתוך שטח ישראל. הוא ניסה להפעיל את השפעתו על החוליות שסרו למרותו על מנת למתן את הפיגועים בתוך ישראל, אך לא תמיד הצליח בכך (זכ"ד ת/70 ס' 17, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53). כך למשל אירע בעניינו של מנצור שרם, שהיה אחראי לפיגוע ההתאבדות בחדרה כנקמה על הריגתו של כרמי.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם שוחח על כך לאחר הפיגוע עם עוים ומנצור ודיווח על כך לערפאת (זכ"ד ת/45 ס' 6-11, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). יצוין כי מנצור שרם היה מחליפו של ראיד כרמי, ומינוי זה אושר על ידי הנאשם (ראה דברי אחמד ברגותי בהודעתו ת/165-ג עמ' 5).

הנאשם אמר בחקירתו כי בדרך כלל היה שומע על הפיגועים לאחר ביצועם מעוים או מאחמד ברגותי, וכי לא היה יורד לפרטים כיצד בוצע הפיגוע ועל ידי איזו חוליה; הוא פירט בחקירתו את הפיגועים שלגביהם קיבל דיווח לאחר ביצועם (זכ"ד ת/70 ס' 9, 12, 17, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53, וזכ"ד ת/39 ס' 8 שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הנאשם הדגיש אמנם לכל אורך חקירתו כי פרט למקרה אחד הוא לא היה מעורב בעצמו בנטילת האחריות הפומבית על הפיגועים שביצעו גדודי חללי אלאקצא. מי שהיה מוציא את גילוי הדעת לאחר הפיגוע היה עוים בתיאום עם אחמד ברגותי. ואולם לא זו בלבד שאחמד ברגותי פעל כזרועו הארוכה של הנאשם, אלא שהנאשם עצמו הוסיף על הדברים ולעיל ואמר: "אני נותן פיסוי לעניין הזה. פוליטי תקשורתי... אני מדבר על העניין הזה... אני קורא למאבק, אני מעריך את הפיגועים האלה במאבק וכו'..." (תמליל שיחה ת/98 עמ' 40-46). במילים אחרות: הנאשם היה נוטל אחריות על הפיגועים באמצעי התקשורת, בצורה עקיפה וכוללנית מבלי להתייחס לפיגוע ספציפי, ואילו פקודיו היו נוטלים את האחריות הספציפית לכל פיגוע ופיגוע.

מה שברור מדברי הנאשם הוא שמפקדי חוליות הטרור ראו בו את מנהיגם, וכי הוא תמך בהם וסייע להם באספקת אמלייה לאורך כל פעילותם, בידעו שהם מבצעים פיגועי רצח כנגד מטרות צבאיות ומטרות אזרחיות בשטחי יהודה ושומרון ובתוך ישראל, כולל פיגועי התאבדות - שלטענת הנאשם היו למורת רוחו. העובדה שפעילי הטרור חבו חובת דיווח לנאשם, מוכיחה שהם הבינו כי הם כפופים לנאשם וכי הם סרו למרותו. כאשר המשיך הנאשם לתמוך בפעילים אלו ולסייע להם לאחר שדיווחו לו על פיגועים - גם כשהיו אלה פיגועי התאבדות בתוך ישראל - הביע הנאשם בכך את תמיכתו בהמשך פעילותם, כולל פעילות שהוא כביכול לא תמך בה.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם עצמו סיפר בחקירתו כי יאסר ערפאת נזף בו על הפיגועים שבוצעו בתוך ישראל (זכ"ד ת/141 ס' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 58); מכאן נובע שגם ערפאת ראה בנאשם אחראי לכל הפיגועים שבוצעו על ידי חוליות התנוים וגדודי חללי אלאקצא שתחת פיקודו של הנאשם.

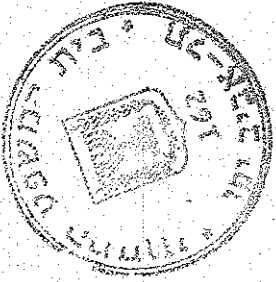
הנאשם נתן אישור, ולו בדיעבד, לפיגועים שביצעו החוליות שסרו למרותו: בחלקם תמך במפורש, ובחלקם האחר תמך בהתנהגות או בהסכמה שבשתיקה. הוא הפעיל את החוליות שתחת פיקודו בצורה עקיפה, באמצעות הכפופים והמקורבים לו, כגון אחמד ברגותי, אבו חמיד, אבו סטחה ועוסי, תוך שמירה על ריחוק מן המפגעים עצמם, והימנעות מכוונת מלערב עצמו באופן אישי בתכנון הפיגועים וביצועם. גם נטילת האחריות על הפיגועים נעשתה על ידי הנאשם בצורה "נקיה" ועקיפה - לא באמצעות גילוי דעת של גדודי חללי אלאקצא, אלא בצורה פוליטית, כביכול, ומרומזת בתקשורת.

66. מן האמור לעיל עולה כי הנאשם הודה בחקירתו בדברים אשר עולים בבירור גם מעדותיהם של פעילי הטרור, דהיינו, כי מבחינה פיקודית הוא היה אחראי על פעילות התנוים וגדודי חללי אלאקצא בגדה המערבית, שראו בנאשם את מנהיגם; סייע לפעילי הטרור במתן כספים ואמל"ח לצורך ביצוע הפיגועים; הנהיג באופן אישי חלק מחוליות הטרור, באמצעות מקורביו; עודד את חוליות הטרור לבצע פיגועים כנגד ישראל; קיבל דיווחים מן החוליות לאחר ביצוע הפיגועים - וכל זאת בידעו כי חוליות אלו מבצעות פיגועי רצח והתאבדות גם בתוך ישראל, וגם כנגד אזרחים.

זאת ועוד: הנאשם אף הודה בחקירתו במעורבות אישית הנוגעת לפיגועי רצח ספציפיים של החוליות שבהנהגתו, כדלקמן:

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו(אא) הפיגוע בתחנת הדלק בגבעת זאב

לאחר הריגתו של ראיד כרמי ביום 14.1.02, קרא הנאשם בטלויזיה של אבו דאבי לגרודי חללי אלאקצא לבצע פיגועי נקמה כנגד ישראל (ת/3 מיום 14.1.02). ואולם הנאשם לא הסתפק בקריאה פומבית זו. הוא הורה לאחמד ברגותי להוציא לפועל פיגוע נקמה על מותו של כרמי. ואכן, ביום 15.1.02 בערב נתן אחמד ברגותי נשק לאבו סטחה על מנת לבצע את הפיגוע כאמור. בערב יום זה חברי החוליה של אבו סטחה לעבר מכוניתה של יואלה חן ז"ל ליד גבעת זאב, רצחו אותה ופצעו את הנוסעת שהיתה עמה (על פיגוע זה ראה פרק ה(7) להלן).

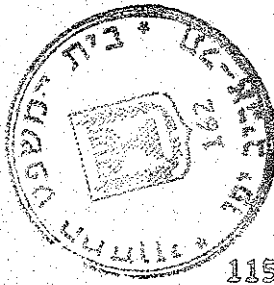
הנאשם הודה בחקירתו כי לאחר מותו של כרמי הוא אמר לאחמד ברגותי כי הוא מעוניין בפיגוע נקם, ואחמד וחבריו ביצעו את הפיגוע בגבעת זאב, ודיווחו לו לאחר מכן כי היתה הרוגה אחת בפיגוע (תמליל ת/98א, עמ' 44-45). הוא אף הודה כי פיגוע זה בוצע על פי הוראתו, ונטל אחריות לביצועו (זכ"ד ת/23 ס' 8-10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90; זכ"ד ת/24 ס' 5 והמבוא לזכ"ד ת/38 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; זכ"ד ת/26 ס' 3-6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נדב" בעמ' 79). הנאשם אמר: "אני דיברתי בסוכת האבלים, שצריך לנקום ולהשיב על המעשה הזה...", אם כי לטענתו לא היה מדובר ב"פקודה" שהוא נתן לאחמד ברגותי. באחד מחקירותיו הודה הנאשם: "אמרנו לאחמד שיעני יבצע פיגוע" (תמליל שיחה ת/98א עמ' 19, וכן עמ' 20-45).

הנאשם הסביר כי חיסולו של כרמי הביא לאובדן השליטה בפת"ח, ולכן "קרא לתשובה על חיסול של ראיד כרמי בכל אמצעי התקשורת... ובאמת החלו התגובות. ובפעם הראשונה פת"ח הוצה את הקו האדום בביצוע פיגועים בתוך ישראל" (תמלילי חקירה ת/98א עמ' 30-31, ו- ת/98א עמ' 9-10, 12-15, 44-45). הוא ציין בחקירתו כי ההוראה שנתן לבצע פיגוע נקמה בעקבות הריגתו של כרמי נבעה מכך שהוא חש אחריות למותו של כרמי בעיצומה של הפסקת אש, שבה קרא הנאשם לכל הפלגים להפסיק את הפיגועים על סמך התחייבות של ראש השב"כ שלא לבצע פעולות חיסול כנגד אנשי הפת"ח;

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

היתה זו הפעם היחידה בה הימרה את פיו של ערפאת, אשר דרש באותה עת שלא לבצע פיגועים (זכ"ד ת/31 ס' 12, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58, תמליל שיחה ת/98 עמ' 29-31, תמליל שיחה ת/98 עמ' 11-13). הודאה זו של הנאשם תואמת את הדברים שאמר בחקירתו אחמד ברגותי (ראה סעיף 30 לעיל), וכן הדברים שאמרו אבו סטחה (הודעה ת/156 עמ' 5) ומוצפר (סעיף 53 לעיל).

(בב) רצח הנזיר תיווני במעלה אדומים

הנאשם אישר כי כאשר הציע לו רדאידה לבצע פיגוע התאבדות, הוא הפנה אותו אל מוהנד על מנת שיכוון אותו לביצוע פיגועים מהסוג שחוליות הפת"ח מבצעות; בעקבות כך בוצע הפיגוע במעלה אדומים בו נרצח נזיר יווני, מתוך מחשבה כי מדובר ביהודי (ראה דברי רדאידה בסעיפים 42-43 להלן, ופרק ה(3) להלן הדן בפיגוע זה).

(גג) הפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב

הנאשם קשר עצמו בחקירתו בצורה ברורה לפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב, שבו נרצחו שלושה אנשים (על פיגוע זה ראה פרק ה(12) להלן). אמנם בתחילת חקירתו בשב"כ טען הנאשם כי אין לו קשר לפיגוע זה, שעוים עומד מאחוריו, וכי ערפאת כעס מאוד על ביצוע פיגוע זה (זכ"ד ת/25 ס' 12-13, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). ואולם, בהמשך חקירתו הודה הנאשם כי ידע מפי מקורבו אחמד ברגותי, שהיה אחד ממשתכנני הפיגוע, על הכוונה לבצע את הפיגוע, וזאת כשבוע לפני ביצועו; אחמד הודיע לנאשם כי אברהם חסונה - המפגע - מוכן לביצוע הפיגוע. הנאשם הדגיש כי הוא לא ליווה את ביצוע הפיגוע, ואף הנחה את אחמד ברגותי שהפיגוע יבוצע ביהודה ושומרון, בהתנחלות או במחסום צבאי, ולא בתוך ישראל (זכ"דים ת/44 סעיפים 3-7 ו- ת/53 ס' 3, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/50 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96; זכ"ד ת/52 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

דבריו אלו של הנאשם תואמים את גרסתו בחקירה של אחמד ברגותי, פרט לכך שהאחרון אמר בחקירתו כי דיווח לנאשם לא רק זמן מה לפני הפיגוע, אלא גם ממש בשעה שבה יצא המפגע לדרך, וכי הנאשם היה מעורב בניסוח הכרוז הנוטל אחריות לאחר ביצוע הפיגוע (ראה סי' 29 לעיל). הנאשם, לעומת זאת, אמר בחקירתו כי לא היה מעורב בניסוח הכרוז שקיבל אחריות על הפיגוע הנ"ל, אם כי הודה שנתן אישור לפרסם כרוז הנוטל אחריות על פיגוע אחר שהתבצע בגשר עטרה (פיגוע מס' 18 בנספח לכתב האישום) (זכ"ד ת/52 הנ"ל וזכ"ד ת/58 סי' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58).

סיכומו של דבר: הנאשם הודה, כפי שאף עולה מדברי אחמד ברגותי, כי הוא אישר מראש את ביצוע הפיגוע הנ"ל, אם כי ההוראה היתה להרוג אנשים אחרים במקום אחר.

(דד) ניסיון לפיגוע ליד קניון מלחה בירושלים

הנאשם סיפר בחקירתו כי העניק סיוע, באמצעות אחמד ברגותי, לפעילים שביצעו פיגועים באזור חברון. באחד הימים דיווח לו אחמד ברגותי כי אחד מפעילים אלה (ג'יהאד ג'ועארה) מתכנן פיגוע התאבדות בירושלים. הנאשם אמר כי נתן הנחיה באמצעות אחמד ברגותי שהפיגוע יבוצע בשטחים הכבושים ולא בתוך ישראל (על פיגוע זה ראה פרק ה(20) להלן). למחרת דווח לו כי פיגוע ההתאבדות ליד קניון מלחה בירושלים נכשל (זכ"ד ת/36, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85). גם כאן אישר הנאשם לבצע פיגוע כנגד ישראל, אם כי במקום אחר.

(3) אספקת כספים ואמל"ח לשם ביצוע פיגועי טרור

67. בתחילת חקירתו בשב"כ טען הנאשם כי איננו עוסק בטרור, וכי מעולם לא מסר לאף אדם נשק ולא ירה בנשק (זכ"ד ת/10 סי' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). ואולם בהמשך חקירתו הודה הנאשם כי היה אחראי על מתן כספים ואמצעי לחימה לחוליות השטח של התנוזים וגדודי חללי אלאקצא, וכי ידע כי אלה משמשים לביצוע פיגועים כנגד ישראל.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כפי שאמר הנאשם: "במסגרת תפקידי כמזכיר הפת"ת אני אחראי לכל הנועשה כגון אספקת כספים לחוליות, רכישות נשק וביצוע פיגועים" (ראה הציטוט מזכ"ד ת/29 בס' 61 לעיל, וכן ראה זכ"ד ת/59 ס' 7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הנאשם הסביר כי היה מעביר את בקשות הפעילים לרכישת אמל"ח ליאסר ערפאת תחת הכותרת "סיוע אישי", או "סיוע כלכלי" (זכ"ד ת/22 ס' 6, ו-ת/25 ס' 14 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). הנאשם אף הודה כי בכך שרכש נשק לחוליות, הוא השיג השפעה על פעילותן (ס' 61 לעיל). עוד הודה הנאשם כי סייע מבחינה כספית לאחמד ברגותי ולראיד כרמי, ותמך בהם לצורך ביצוע פיגועים (ראה ס' 62 לעיל).

מסמך ת/5 (70-73) שנתפס במבצע "חומת מגן", הוא מכתב של ראיד כרמי אל הנאשם מיום 20.1.02, בו מבקש כרמי סיוע לרשימה של פעילים, ובהם כאלו שהיו מעורבים בפיגועי טרור על פי הראיות שהובאו בתיק זה; הנאשם הפנה את הבקשה ליאסר ערפאת בכתב ידו (לפי חוות דעת מז"פ ת/5). מכתב נוסף שנתפס הוא ת/5(140), שבו פנה מבוקש בשם סאמח אבו חניש לנאשם בבקשה להחזיר לו נשק שהוחרם; כתב ידו של הנאשם נמצא על המכתב (חוות דעת מז"פ ת/5). במכתב ת/5(103) פנתה אל הנאשם קבוצת פעילים בבקשה לרכישת כלי נשק, וציינו כי הם ביצעו התקפות רבות כנגד הצבא ומתנחלים, והפכו למבוקשים; גם על מכתב זה מצוי כתב ידו של הנאשם (לפי חוות דעת מז"פ ת/5).

68. הנאשם הסביר בחקירתו כי הן החוליות, והן בודדים מן החוליות, היו פוגים אלו לקבלת כספים לשם מימון רכישת נשק ולמטרות אחרות, והוא היה מעביר בקשות אלו ליאסר ערפאת (זכ"ד ת/19 ס' 14, זכ"ד ת/22 ס' 6 וזכ"ד ת/25 ס' 14, 19, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/70 ס' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53; תמלילי חקירתו של הנאשם: ת/98 בעמ' 13-16, 20-21, ת/98 עמ' 7, 17-18, 30, ות/98 עמ' 13-14). לדבריו הוא לא היה מציין בפנייתו לערפאת כי הכסף מיועד לרכישת נשק (זכ"ד ת/30 ס' 6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). במסגרת פעילות זו נרכשו כ-15 כלי נשק ותחמושת בהם בוצעו פיגועים (זכ"ד ת/29 ס' ה', שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85, זכ"ד ת/60 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם הדגיש כי הפעילות הצבאית לא היתה יכולה להתקיים בלא מימון של ערפאת (ת/60 הנ"ל סי' 7). הוא אמר בעניין זה: "יש מישהו שצא ואומר לי אני רוצה אלף שקל, אולי הוא מקבל אלף שקל, אני לא שואל אותו, אולי אחרי שבוע הוא ילך לירות, לא אכפת לי" (ת/98 עמ' 30). הנאשם לא יכול היה לזכור בחקירתו את פרטי הסיוע הכספי שהגיש לפעילי השטח של הפת"ח, והסביר כי מאות פעילים היו פונים אליו בבקשת סיוע כספי לשם מימון הפעילות הצבאית (זכ"ד ת/49 סי' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54).

69. במסגרת רכישות הנשק עבור פעילי הטרור, הסכים הנאשם לממן רכישת מרגמה בסך של 1,500 דולר, והנאשם פירט בחקירתו את הבעיות המבצעיות שבהפעלתה (זכ"ד ת/29 סי' 7 וזכ"ד ת/38 סי' 2, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; זכ"ד ת/42 סי' 13-15, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי", בעמ' 96; תמליל חקירתו של הנאשם ת/98 יא עמ' 7-8). הנאשם ציין בחקירתו כי הוא עצמו התנגד לירי ממרגמה לעבר ישראל, משום שהוכח שהירי איננו גורם נזק לישראלים, אך עלול לגרום נזק רב לפלשתינאים (זכ"ד ת/38 הנ"ל). גרסתו של הנאשם בעניין זה תואמת את גרסתו של אבו-חמיד, אשר הסביר כי הירי במרגמה בוצע לעבר הישוב פסגות, וכי הנאשם ביקש שלא לדבר על כך עם איש (ראה סעיף 25 לעיל).

(4) סיוע למבוקשים ולמשפחות העצורים והחללים

70. הנאשם מימן בפעילותו לא רק את פעילי הטרור, אלא גם את בני משפחותיהם. הוא הודה בחקירתו כי העביר לערפאת בקשות לסייע למשפחות המתאבדים, ואף הצדיק זאת בכך שאין הבדל בין מתאבד לבין אדם שנהרג; כולם בעיניו "שהידים", קרי: מי שמת מוות קדושים (זכ"ד ת/10 שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90; זכ"ד ת/54 סי' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96; שיחת הנאשם עם המדובר "פלוני" ת/124 ג עמ' 7, 22-23). כמו כן דאג הנאשם למימון משפחות העצורים והמבוקשים מקרב פעילי הפת"ח (שיחת הנאשם עם "פלוני" ת/124 ג עמ' 22-23).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בנושא זה נתפסו כמה וכמה מסמכים במבצע "חומת מגן", אשר מהווים בקשות סיוע שהפנו המבוקשים לנאשם לצורך רכישת אמל"ח, ועל מנת להסיר מעליהם את עול הפרנסה (ראה: ת/5 (2-12) שהנאשם אישר בעת חקירתו אשר תועדה בזכ"ד ת/47 שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96; ת/5 (64-65), ת/5 (87), ת/5 (105), ת/5 (117), ת/5 (118)). כמו כן דאג הנאשם להסדיר מינויים או מקומות עבודה למבוקשים (ראה למשל המכתבים ת/5 (78-79), שלפי חוות דעת מז"פ ת/5 סביר מאוד להניח כי נכתבו על ידי הנאשם).

מסמך נוסף הוא ת/5 (133), הכולל פניה לנאשם לסייע לאנשים בתנועת הפת"ח שביצעו פיגועים ונעצרו על ידי ישראל, ולמבוקשים אחרים; הנאשם העיר על מסמך זה, "עדיפות להכללתם בסיוע", ולפי חוות דעת מז"פ ת/5 הערה זו נכתבה, במידה שאינה מותירה ספק של ממש, בידי הנאשם.

עימאד אלשקיר הוא פעיל תנוים שרצה ישראלי בסלפית, וכאשר הפך להיות מבוקש פנה לנאשם בבקשה לקבלת עזרה, ואף סיפר לו על מעשה הרצח שביצע. הוא הסביר בעדותו כי פנה אל הנאשם, משום שהיה ידוע שהנאשם מסייע במקרים שכאלו, אך תיאר את הנאשם "כאיש פוליטי שלא משתתף בדברים צבאיים" (עמ' 182-184).

(5) גיוס פעילים לאירגוני הטרור והדרכתם

71. הנאשם אישר בחקירתו בשב"כ את הדברים שמסר במשטרה אבו חמיד, לפיהם העניק הנאשם סיוע כספי לשם הקמת מחנה אימונים צבאי לפעילי התנוים, על מנת להכשירם ללוחמת גרילה ושימוש בנשק (הודעת אבו חמיד ת/149 עמ' 1-2). הנאשם אף אישר כי ראיון בעצמו את הצעירים המתאמנים במשרדו (זכ"ד ת/28 סעיפים 10-11, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96, זכ"ד ת/34 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "איתי" בעמ' 52, ותמליל חקירת הנאשם ת/98 עמ' 9). בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כל קשר לאימונים או הדרכה של פעילי השטח (ת/106 עמ' 3).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אבו חמיד סיפר בהודעתו הנ"ל (עמ' 6-7) כיצד מינה הנאשם את מוהנד כמפקד חוליה לאחר מותו של המפקד הקודם. הנאשם גם אישר בחקירתו את הדברים שאמר במטרה ורדאידה, בנוגע לתהליך גיוסו באמצעות הנאשם (ראה ס' 43 לעיל). מדברי הנאשם ורדאידה עולה כי הנאשם שמע מרדאידה על כוונתו לבצע פיגוע ירי, והפנה אותו למטרה זו אל מוהנד, שהיה מפקד שטח בכיר שביצע פיגועים כנגד מטרות ישראליות. כתוצאה מהפנייה זו בוצע הפיגוע שבו נרצח הנזיר היווני.

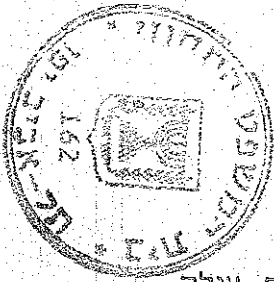
(6) קריאותיו הפומביות של הנאשם לבצע פיגועים כנגד ישראל

72. כפי שכבר בואר לעיל, לא הסתיר הנאשם בחקירתו את תמיכתו בביצוע פיגועים כנגד מטרות צבאיות ואזרחיות בגדה המערבית, קרי: חיילים ומתנחלים (ראה ס' 13-16 לעיל). הנאשם גם הסביר כי מידי פעם היה מורה לחוליות שסרו למרותו להפסיק את הפיגועים, ולאחר מכן היה מודיע על חידושם, וזאת באמצעות הופעות פומביות בטלוויזיה (ראה ס' 16 לעיל). הנאשם היה ער להשפעה שיש לדבריו על מבצעי הפיגועים, ואמר: "אני משפיע פי אני מדבר באמצעי התקשורת. יעני אני אומר את העמדה באמצעי התקשורת... המילה שלי נשמעת ופאילו אני דובר בשם תנועת הפת"ח" (תמליל חקירה ת/98 עמ' 33, וכן ראה עמ' 37-39). הנאשם אף לא הכחיש כי אנשי החוליות היו פונים אליו לקבלת סיוע, משום שהיה מופיע כדובר הפת"ח בתקשורת, ונקט עמדה הקוראת למאבק מזוין (תמליל חקירה ת/98 עמ' 61). הוא הודה כי עודד בהופעותיו הפומביות את הפעילים לבצע פיגועים בתוך השטחים כנגד הצבא (תמליל חקירה ת/98 עמ' 25, וזכ"ד ת/29 ס' 21, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

73. קריאותיו הפומביות של הנאשם לביצוע פיגועים כנגד ישראל תועדו בידי אמ"ן, והוגשו בקלסר ת/3 (כולל הקלטות המקוריות ת/3א-ב) על ידי ראש חטיבת המחקר באמ"ן, תא"ל ג. קופרוסר (עמ' 38). בעניין זה יש להתעלם ממסמכים הכלולים בקלסר ת/3, אשר אינם תיעוד של דברים שאמר הנאשם עצמו ברדיו או בטלוויזיה, ושאף הוקלטו. כתבה עיתונאית או ידיעה אחרת המייחסת לנאשם אמירת דברים כאלה או אחרים איננה קבילה לפי דיני הראיות, בהיותה עדות שמיעה.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

באופן כללי ניתן לומר כי מעיון בדברים שאמר הנאשם לכלי התקשורת השונים, עולה בבירור כי הוא מדבר בשם גרודי חללי אלאקצא והתנוס, ועומד בראשם. הנאשם קורא לגופים אלה - לעיתים בצורה ברורה ולעיתים בצורה משתמעת - להמשיך ולבצע פיגועים כנגד ישראל. לאחר כל פעולה של ישראל, הוא הודיע בשם תנועת הפת"ח וגרודי חללי אלאקצא כי הנקמה לא תאחר לבוא (ראה למשל ראיונות בטלוויזיה של אבו דאבי בימים 14.1.02, ו- 15.8.01). למרות טענתו של הנאשם כי התנגד לפיגועים בתוך ישראל, הוא נשמע בראיונות השונים תומך בפיגועים שבוצעו בתוך ישראל, ואף משבח את מבצעייהם (ראה הצדקת הפיגוע בנתניה בראיון לטלוויזיה של אלג'זירה ביום 18.5.01, הצדקת הפיגוע בירושלים בטלוויזיה של אלג'זירה ביום 9.8.01, ופיגוע נוסף בירושלים אותו הצדיק הנאשם בטלוויזיה "וטן" ביום 31.10.02).

74. במהלך הלווייתו של עמאד אלענאטי ביום 2.10.00, אמר הנאשם בטלוויזיה "וטן" רמאללה: "חלפו הימים בהם רק אנו מקריבים קורבנות. עלינו לנקום. יש להרוג ישראלים. יש להרוג ישראלים. כן. יש לנו פדורים. יש לנו רוצים והם יופנו לעבר הפיגוע".

בראיון טלפוני לעיתון "אלשרק אלאוסט" ביום 1.3.01 נשאל הנאשם האם ההתנגדות של הפלסטינאים עלולה להתפתח מאבנים לכלי נשק, והשיב: "המאבק המזוין הוא חלק מהאינתיפאדה. פעת ואין מסתמכים רק על אבנים. מאז החלה האינתיפאדה הצלחנו להרוג מתוכם 66 ופצענו 416 וזהו תוצאה טובה".

ביום 29.10.01 התראיין הנאשם לטלוויזיה "וטן" רמאללה, ונשאל מהי תגובתו לשני פיגועים שהתבצעו באותו יום בחדרה ובבאקה אלעירביה, והשיב: "זכותו של העם הפלסטיני, ולמעשה חובה על לוחמיו, להגיב על התוקפנות כנקמה על מעשי הטבח שהתבצעו בבית רימא, בית לחם וטול כרם. לפיכך מה שארע היום הינו תגובה טבעית של הלוחמים הפלסטינים למעשי הטבח הישראליים".

בתי המשפט

תפ"ח 58/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ביום 4.3.02 התראיין הנאשם לעיתון "אלומאן" היוצא בלונדון, ולדברי הכתב נצ'אל אללית'י אמר הנאשם כי שני פיגועי ההתאבדות (בבית ישראל וליד עפרה) הינם "מסר המופנה לישראלים כדי שיחדלו מתמיכתם בשרון".

לאחר מותו של ראיד כרמי ביום 14.1.02 קרא הנאשם לגדודי חללי אלאקצא לבצע פיגועי נקמה כנגד ישראל, וזאת בטלוויזיה של אבו דאבי (ת/3 - מיום 14.1.02). כך הודה הנאשם בחקירתו (תמליל שיחה ת/198 עמ' 78).

ביום 19.5.01 שודרה בטלוויזיה של "וטן" רמאללה תהלוכה שבראשה עמדו הנאשם ובכיר בחמאס. במהלך התהלוכה דיבר הנאשם ברמקול אל החמון, והילל את הרוגי האינתיפאדה, וביניהם מבצע הפיגוע בנתניה. כמו כן הבטיח הנאשם להמשיך ולפגוע במתנחלים, ובירך את הפוגעים במתנחלים.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ה. הקשר של הנאשם לפיגועים נשוא כתב האישום

75. בכתב האישום מיוחסת לנאשם מעורבות ב- 37 פיגועים שפורטו בנספח לכתב האישום, ואשר בוצעו על ידי מפקדי השטח ופעילי הטרור שהיו כפופים לנאשם. בסיכומיה התייחסה התביעה אך ורק ל- 21 פיגועים מתוך הנספח שצורף לכתב האישום, ולפיכך גם הכרעת הדין תתייחס אך ורק לאותם 21 פיגועים, שבעניינם הובאו ראיות שלטענת התביעה קושרות את הנאשם לבצועם. ההתייחסות לפיגועים אלה תכלול את הראיות שהובאו לגבי התרחשות הפיגוע עצמו, מי היו מתכנניו ומבצעיו ומה היה הקשר של הנאשם לפיגוע או למתכננים או המבצעים.

(1) רצח טליה ובנימין כהנא ז"ל ליד עפרה

76. ביום 31.12.00 בשעה 06.30, בוצע ירי מן המארב בכביש מספר 60 ליד הישוב עפרה, לעבר מכוניתם של בני הזוג טליה ובנימין כהנא ז"ל והמשת ילדיהם. כתוצאה מן הירי התדרדרה המכונית לתעלה בצד הכביש. בפיגוע נרצחו בני הזוג כהנא (תעודות פטירה ת/128-א' ב'), ונפצעו חמשת ילדיהם (ראה דוחות פעולה של אלי קוג'מן ורפ"ק עפר שלוש ת/128-ג' ד', לוחות התצלומים ת/128-ח' ט' שהוגשו ע"י קוג'מן ושלוש בעדויותיהם בעמ' 121, 127, ותע"צ של רפ"ק עובדיה ת/128-ה'). בבדיקת מז"פ התברר על פי הוטרמילים של רובה הקלציניקוב שנתפסו בזירה כי הנשק ששימש בפיגוע זה, שימש גם בפיגוע מספר 6 בנספח לכתב האישום, שבו נרצח אליהו כהן ז"ל ליד גבעת זאב (חו"ד המומחה האוורד סילברוטר ת/128-ו' ז').

77. בחקירתו במשטרה הודה אבו חמיד כי הוא היה זה שסיפק את הנשק והתחמושת למפגע שרצח את בני הזוג כהנא ז"ל, אחמד ע'נדור (הודעתו של אבו חמיד ת/149-א) עמ' 4-6, שנגבתה ע"י רס"ר אברהים אלקורעאן, על פי עדותו בעמ' 194). בהודעתו הנ"ל סיפר אבו חמיד כי ע'נדור ביקש ממנו את הנשק (קלציניקוב) והתחמושת לצורך ביצוע ירי לעבר רכב ישראלי ליד רמאללה, ולמחרת דיווח לו על ביצוע רצח בני הזוג כהנא ז"ל, כפי שהסתבר לו מן הדיווח ברדיו.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בענין זה רשאים אנו להתייחס אך ורק לעדותו של אבו חמיד, ומצווים אנו להתעלם מן הדברים שאמר לו עינדור לגבי ביצוע הפיגוע, בהיותם עדות שמיעה. לפיכך, אין בפני בית המשפט ראיה קבילה על ביצוע הרצח בנשק שמסר אבו חמיד לעינדור. לכן, גם אין ראיה הקושרת את הנאשם לרצח בני הזוג כהנא ז"ל (הנאשם סיפר בחקירתו כי הכיר את עינדור, שנהרג מפליטת כדור - זכ"ד ת/68 ס' 2). אמנם הובאו ראיות למכביר בדבר אחריותו הכוללת והעליונה של הנאשם לפיגועים שנעשו על ידי אנשי הפת"ח בגדה המערבית, בהיותו מי שהנהיג פעילות זו, קרא לביצועה וסייע להוצאתה לפועל באספקת כספים ואמל"ח. ואולם אין ראיה קבילה על כך שהפיגוע הנ"ל אכן בוצע בידי אנשי הפת"ח.

הראיה הקבילה היחידה שיש בענין זה היא שהנאשם סייע לאבו חמיד לרכוש נשק ותחמושת לצורך ביצוע פיגועים, כפי שהודו בחקירתם אבו חמיד והנאשם (ראה פרק ג(2) לעיל), וכי אבו חמיד אכן מסר את הנשק שרכש בסיועו של הנאשם לעינדור למטרת ביצוע פיגוע ירי. מעבר לכך אין בפנינו ראיות.

(2) רצח עקיבא פשקוס ז"ל באזור התעשייה בעטרות

78. ביום 25.1.01 בשעה 18:25 בוצע ירי מן המארב לעבר רכבו של אלעזר עקיבא פשקוס ז"ל באזור התעשייה בעטרות. המנוח נסע ברכב G.M.C, ונורה באקדח קליבר 9 מ"מ (ראה חו"ד מז"פ ת/129ג). כתוצאה מן הירי נפטר המנוח (תעודת פטירה ת/129א), והוא נמצא במכוניתו ללא רוח חיים כדקה לאחר הירי (ראה עדותו של הרמן ספאק בעמ' 150, דו"ח של רפ"ק ליאור נדיבי ת/129ב, ועדותו בעמ' 132). הארוע מתואר גם בתמונות שצולמו על ידי אבינועם אליה, שצורפו לתעודת ציבור שהגיש (ת/129ד).

79. אחמד ברגותי הודה בחקירתו כי הוא מסר לאבו סטחה ולאדם אחר רכב לצורך ביצוע פיגוע, ולאחר כמה שעות, השניים דיווחו לו כי ירו על יהודי שנסע ברכב G.M.C באזור עטרות, וכי הוא נפגע מהירי (הודעה ת/165א' עמ' 3, שהוגשה ע"י הס"ר דוד מזרחי בעמ' 184).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אבו סטחה הודה בחקירתו כי ביצע את הפיגוע באיזור התעשייה בעטרות, וירה באקדח אל עבר נהג שנסע ברכב G.M.C ספארי בצבע אפור (כפי שנראה בתמונות ת/129' שצולמו לאחר הפיגוע), ולאחר מכן דיווח על כך לאחמד ברגותי, שהוא - כפי שאמר אבו סטחה - "נהגו ויד ימינו" של הנאשם (הודעה ת/156', שהוגשה ע"י השוטר מרקו דהן בעמ' 198).

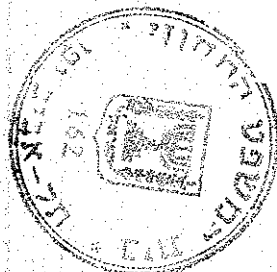
80. אין בידי התביעה ראיה כלשהי הקושרת את הנאשם בצורה ישירה לפיגוע הנ"ל. עם זאת, הובאו ראיות כלליות למכביר לפיהן היה אחמד ברגותי עוזרו הקרוב של הנאשם, ופעל בידיעתו ותחת חסותו בארגון וביצוע פיגועים. הנאשם הודה כי מימן פיגועים שאחמד ברגותי היה מעורב בהם ותמך בפעולותיו, וכי אחמד ברגותי היה מדווח לו לאחר ביצוע הפיגועים. הנאשם גם הודה כי מבחינתו אחמד ברגותי היה האחראי על הפעילות הצבאית באיזור רמאללה, וכי הוא פעל בתיאום עם הנאשם. הנאשם אף הבהיר בחקירתו כי הקשר שלו עם חוליות הטרור נעשה באמצעות אחמד ברגותי (ראה פרק ג(3) לעיל).

גם אבו סטחה היה מקורב לנאשם, ובתקופה מסוימת אף שימש כשומר ראשו. הנאשם אישר בחקירתו כי אבו סטחה עבד במשרדו והיה תחת אחריותו, באמצעות אחמד ברגותי, והוא ידע שהשניים מבצעים פיגועים כנגד אזרחים באיזור ירושלים (ראה פרק ג(4) לעיל).

גם הנאשם אמר בחקירתו כי הוא רואה עצמו אחראי לפעילותן של החוליות שפעלו עם אחמד ברגותי ואבו סטחה - להבדיל מחוליות אחרות - משום ששניים אלו היו קרובים אליו, והוא מימן את פעילותם (ראה סעיף 60 לעיל). הנאשם אף הכיר בכך שבאמצעות הסיוע והנשק שנתן לחוליות אלו הוא רכש השפעה על פעילותן (ראה סעיף 61 לעיל).

כל אלה באים בנוסף לאחריות העל של הנאשם כמפקדם ומנהיגם של כל פעילי הטרור של הפת"ח בגדה המערבית, כפי שהוא עצמו הודה (ראה סעיף 65 לעיל), ובנוסף לעובדה שהנאשם עודד באופן פומבי ופרטני את פעילי הטרור לבצע פיגועים.

השאלה המשפטית הקשה, האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(3) רצח הנזיר היווני ציפוקטקיס גרמנוס ז"ל במעלה אדומים

81. ביום 12.6.01 בשעה 22.30 בוצע ירי מן המארב בכביש ירושלים מעלה אדומים, לעבר רכבו הפרטי של הנזיר היווני ציפוקטקיס גרמנוס ז"ל מסוג טנדר פגיו, שנשא לוחית זיהוי ישראלית. מן הירי נרצח גרמנוס ז"ל (תעודת פטירה ת/132א' וחוו"ד פתולוגית של פרופ' היס ת/130ב'). על פיגוע זה העידו רפ"ק ניסים מזרחי (עמ' 131), שהגיש את דו"ח הביקור הראשוני בזירה ותצלומים (ת/130ג-ד'), וכן הוגשה תע"צ (ת/130ו') על ידי רס"ב אבי לוי ממז"פ. התרמילים שנתפסו בזירה נבדקו במז"פ (ראה חוו"ד מומחה של רפ"ק אבי קופמן, ת/130ז'-ט').

82. רדאידה הודה בחקירתו כי הוא ביצע את הפיגוע הנ"ל, ותאר את נסיבות ביצועו. הוא סיפר כי פנה אל הנאשם על מנת לבצע פיגוע התאבדות. הנאשם הפנה אותו אל מוהנד, והורה למוהנד לתת נשק לרדאידה, וכך היה. הנאשם אמר לרדאידה כי התנאים עושה פיגועים נגד הצבא והמתנחלים, ולא פיגועי התאבדות, וכי הוא נותן לו נשק למטרה זו. ואכן, בנשק (קלציניקוב) שקיבל רדאידה ממוהנד, על פי הוראתו הישירה של הנאשם, הוא ביצע את רצח הנזיר גרמנוס ז"ל כפי שתאר בחקירתו, בהסבירו כי סבר בטעות שמדובר במתנחל (ראה פרק ג(8) לעיל סעי' 41-42).

83. הנאשם עצמו אישר בחקירתו את דבריו של רדאידה, ואמר כי הפנה אותו אל מוהנד לאחר שביקש להתאבד, ולאחר מכן שמע כי הוא הרג בטעות את הנזיר היווני (סעיף 43 לעיל). לאור כל אלה ברורה אחריותו הישירה והאישית של הנאשם לפיגוע זה.

(4) רצח יניב ושרון בן שלום ז"ל ודורון יוסף סוורי ז"ל בכביש 443

84. ביום 25.8.01 בשעה 22.30 נרצחו בני הזוג יניב ושרון בן שלום ז"ל, וכן יוסף סוורי ז"ל (אחיה של שרון), שנסעו יחד עם שני ילדיהם במכונית מסוג "פאסאט" בעלת לוחית זיהוי ישראלית, וזאת שעה שנסעו בכביש 443 ליד תחנת דלק "דור אנרגיה" (ראה תעודות פטירה וחוו"ד פתולוגיות ת/131א'-ג').

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

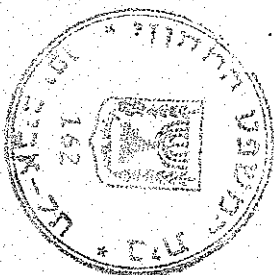
בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

את תוצאות הפיגוע תארו השוטרים חיים טולדנו ורס"מ שבי עובדיה (עמ' 123, 139, דוח"ות הפעולה שלהם ת/131-ד'ה', בליווי לוח תצלומים ת/131-ו'). הקליעים שנתפסו נשלחו לבדיקת מז"פ, ונמצא שהם נורו משני כלי נשק: תת מקלע MP5 וקלציניקוב (חור"ד מומחה ת/131-ו').

85. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו כי מסר את רובה ה- MP5 שלו לאבו סטחה, לאחר שאבו סטחה ביקש זאת עבור החוליה שלו, וכעבור זמן מה, שמע מאבו סטחה, וגם בחדשות, כי חברי החוליה שלו ביצעו פיגוע בו הרגו 3 יהודים ליד בית עור (הודעה ת/165-א' עמ' 2, שהוגשה על ידי רס"ר מזרחי בעמ' 184). גם אבו סטחה סיפר בחקירתו, כי קיבל מאחמד ברגותי את רובה ה- MP5 ומחסנית מלאה כדורים, ומסר אותם לשניים מהחוליה שלו: חוסאם ופיראס. השניים סיפרו לו כי ביצעו את הפיגוע ליד בית עור, בו נהרגו 3 ישראלים (הודעה ת/156-ב' עמ' 3, שהוגשה על ידי החוקר דהן בעמ' 198).

מבצע הפיגוע, חוסאם שחאדה, אישר בחקירתו כי הוא ואחר ביצעו את הפיגוע ליד בית עור בכביש 443, בסמוך לתחנת הדלק "דור", כאשר ירה במכונית לבנה מסוג "פאסאט" (ראה התצלומים). הוא ציין כי את הירי ביצע ברובה ה- MP5 שקיבל מאחמד ברגותי, ושותפו לפיגוע היה מצוייד בקלציניקוב. למחרת שמע שחאדה בחדשות כי נהרגו 3 ישראלים כתוצאה מהפיגוע, ודיווח על כך לאחמד ברגותי, שהעביר את הדיווח לנאשם (הודעה ת/160-א' עמ' 4-5, שהוגשה על ידי דהאן בעמ' 198). שחאדה סירב להשיב על שאלות בעדותו. לפיכך הוכרו כעד עוין והוגשו הודעותיו ת/160-א' ג'. כמו כן הוגשו כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו (ת/159-א' ד'). הוא אמר בעדותו אך ורק: "אני סיפרתי מה שהיה ולא רוצה להגיד כלום" (עמ' 73). שחאדה הורשע בביצוע פיגוע זה.

86. לא הובאה ראיה הקושרת את הנאשם לפיגוע זה, זולת הקשר העקיף של הנאשם, כאמור לעיל, לפיגועים בהם היו מעורבים מקורביו, אחמד ברגותי ואבו סטחה (ראה סעיף 80 לעיל). הנאשם סיפק כספים ונשק לחברי החוליות, באמצעות אחמד ברגותי, לשם ביצוע פיגועים, והנשק ששימש בפיגוע זה סופק על ידי אחמד ברגותי.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

השאלה האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשי הרצח שבוצעו בפיגוע זה, כאשר אין ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע, תבחן בפרק המסקנות.

(5) רצח מאיר וייזבווייז ז"ל בכביש מס' 9 בירושלים

87. ביום 15.9.01 בשעה 23:15 נורה מן המארב רכב שנסע בכביש מס' 9 בירושלים, מהגבעה הצרפתית לשדרות גולדה מאיר. ברכב מסוג רנו אקספרס בצבע לבן נהג משה וייס, אשר העיד כי נפגע מכדור הנמצא בגופו עד היום בעמוד השדרה, ואילו בן דודו מאיר וייזבווייז ז"ל נהרג מן הירי (עמ' 138, תעודת פטירה ת/132, דו"ח פעולה של רפ"ק ליאור נדיבי ת/132 ועדותו של נדיבי בעמ' 132, וכן לוח התצלומים ת/132). בזירה נתפסו תרמילי רובה שנשלחו לבדיקת מז"פ, ונקבע כי הם נורו, כפי הנראה, מאקדח ומתת-מקלע MP-5, שממנו נורו גם היריות הקטלניות שרצחו שלושה אנשים באירוע מס' 4 הנ"ל (חוו"ד מז"פ ת/132).

88. חוסאם שחאדה אמר בהודעתו ת/160 א עמ' 6, שנגבתה על ידי רס"מ מרק דהן (עמ' 198 לפרוטוקול), כי קיבל מאחמד ברגותי אקדח ותת-מקלע MP-5, ונסע עם שניים אחרים (פיראס והייתם) ברכב עד שהגיע לכביש מס' 9 לכיוון רמות והגבעה הצרפתית. כאשר הבחינו ברכב טנדר מסחרי בצבע לבן, הם פתחו באש לעבר נוסעי הרכב ונמלטו לרמאללה. לאחר האירוע ביקש שחאדה מאבו סטחה, שעבד במשרדו של הנאשם, לדווח לנאשם ולאחמד ברגותי על ביצוע הירי. למחרת הוא שמע כי אחד הנוסעים שנפגע מן היריות מת מפצעיו (ראה גם סעיף 85 לעיל בנוגע לעדותו של שחאדה). דבריו של שחאדה נתמכים בדברים שאמרו אחמד ברגותי ואבו סטחה בחקירותיהם (ראה סעיף 85 לעיל).

89. הקשר של הנאשם לפיגוע זה, כמו לפיגוע מס' 4 הנ"ל שבוצע אף הוא על ידי שחאדה, איננו ישיר, שכן לא הובאו ראיות למעורבותו של הנאשם בפיגוע זה. הקשר העקיף של הנאשם לפיגוע נובע מכך שהוא הוצא לפועל על ידי מקורביו ועוזריו של הנאשם, אחמד ברגותי ואבו סטחה, שהנאשם אף מימן את פעולותיהם, כולל רכישת כלי נשק.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

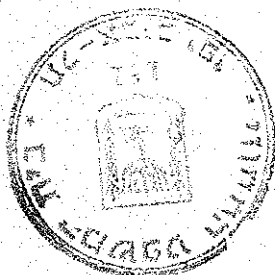
השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(6) רצח אליהו כהן ז"ל בפיגוע ירי בכביש 443 ליד גבעת זאב

90. ביום 21.12.00 בשעה 20:30 נורה מן המארב רכבו של אליהו כהן ז"ל, בנוסעו בכביש 443 כקילומטר וחצי מהישוב גבעת זאב (ראה תעודת פטירה ת/133א, חו"ד פתולוגית ת/133ב, ודו"ח מעבדה ניידת מז"פ ת/133ג שעליו העיד רפ"ק שלוש בעמ' 127). על פיגוע זה העיד בריאן מלקולם שפירא, שהיה עד ראיה לפיגוע (עמ' 149). בבדיקת התרמילים שנתפסו בזירה נמצא כי כלי הנשק ששימש לפיגוע היה כפי הנראה רובה קלציניקוב, ששימש גם לביצוע רצח בני הזוג כהנא ז"ל (ראה חו"ד ת/133ד ו- ת/128).

91. אבו חמיד סיפר בחקירתו על פעילותה של חולית אחמד עינזור, שביצעה פיגוע זה (הודעה ת/149א עמ' 10-12, שנגבתה על ידי אלקורעאן: עדותו בעמ' 194). אבו חמיד אמר בחקירתו כי סיפק לעינזור רובה קלציניקוב ותחמושת שקיבל למטרה זו מאחמד ברגותי, וכי אישר לעינזור לבצע את הירי בכביש 443 שבו נהרג אליהו כהן ז"ל. עוד סיפר אבו חמיד כי את הפיגוע ביצעו מוהנד ושוויש, וזאת על פי מה שסיפר לו מוהנד לאחר ביצוע הפיגוע. מוהנד לא היה עד במשפט, ואילו חקירתו של שוויש, שגם העיד בפנינו, איננה מתייחסת לאירוע זה, והפיגוע הנ"ל לא נכלל בכתב האישום שהוגש כנגד שוויש (ת/157א).

לאור האמור לעיל, יש בידינו אך ורק את עדותו של אבו חמיד, לפיה אישר לבצע פיגוע ירי כנגד רכב ישראלי בסוף שנת 2000 בכביש 443 וסיפק נשק לביצועו. אין בפנינו ראיה קבילה לגבי זהות מבצע הפיגוע, ולכן גם אין ראיה קבילה הקושרת את הנאשם לפיגוע באמצעות אבו חמיד.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כל שיש בפנינו הן ראיות לפיהן הנאשם סייע לאבו חמיד לרכוש נשק ותחמושת לצורך ביצוע פיגועים, וכי אבו חמיד מסר את הנשק שרכש בסיוע הנאשם לעינדור למטרת ביצוע פיגועי ירי (זה המצב גם לגבי רצח בני הזוג כהנא ז"ל, שבוצע באותו כלי נשק: ראה פרק ה(1) לעיל).

(7) רצח יואלה חן ז"ל ליד תחנת דלק גבעונים בכביש 443

92. ביום 15.1.02 בשעה 19:55 הגיעה יואלה חן ז"ל ברכב "פיאט אונו" לתחנת הדלק בצומת גבעונים, ולידה ישבה רשל עיני. שני מחבלים התקרבו לעבר רכבה, וירו בשתיים מטווח קצר עשרות כדורים. כתוצאה מן הירי נרצחה יואלה חן ז"ל (תעודת פטירה 134א), ורשל עיני נפצעה בראשה ובכתפה. עד ראיה לאירוע, סמי וקנין, העיד כי ראה שני בחורים נמלטים בריצה לעבר הכפר השכן אלגייב לאחר ביצוע הירי, והוא סייע בחילוץ הנוסעות (עמ' 143). כמו כן תיארו את האירוע רפ"ק עמי לייפר ורס"ב אלי קוגמן (בעמ' 130 לפרוטוקול ודו"חות ת/134-ב-1ד, בנוסף ללוח תצלומים ת/134-ב-1ד ות-2ד/134).

93. הפיגוע בו נרצחה יואלה חן ז"ל בוצע בהוראתו הישירה של הנאשם, כנקמה על הריגתו של ראיד כרמי יום לפני הפיגוע, ובכך הודה הנאשם בחקירתו. הנאשם סיפר בחקירתו כי הורה למקורבו אחמד ברגותי לבצע פיגוע נקמה זה, וכי אחמד דיווח לו על ביצוע הפיגוע. הנאשם אף נטל אחריות לביצוע פיגוע זה, וציין כי זו היתה הפעם הראשונה בה ביצע הפת"ח פיגוע בתוככי ישראל (ראה סעיף 66א) לעיל).

דבריו של הנאשם בחקירתו מתיישבים עם הדברים שאמרו בחקירתם אחמד ברגותי, אבו סטחה ומוצפר (ראה סעיפים 30 ו-53 לעיל, הודעת אבו סטחה ת/156-ב עמ' 5-6 שעל גבייתה העיד דהן בעמ' 198, והודעות אחמד ברגותי ת/165-א עמ' 3 ות/165-ג עמ' 1-2 שעל גבייתן העיד מזרחי בעמ' 184). הם תיארו את הפיגוע שבוצע בתחנת הדלק באמצעות ירי לעבר מכונית "פיאט אונו", שבו נרצחה אישה אחת ונפצעה חברתה. אבו סטחה, שביצע את הירי, טען כי תחילה החליט שלא לירות בשתיים בחינת נשים, אך לאחר שהחלו לצעוק ירה עליהן יחד עם חברו טארק.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

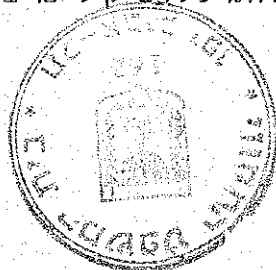
בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אבו סטחה טען כי ביצע את הפיגוע לפי הוראת אחמד ברגותי, בעוד שהאחרון טען כי אבו סטחה היה יוזם הפיגוע, ולשם כך מסר לו רובה 5 - MP. אחמד ברגותי טען בהודעתו כי אבו סטחה אמר לו כי דיווח על כוונתו לבצע את הפיגוע לנאשם לפני הביצוע, וכי הנאשם אמר לו שלא יצא לפיגוע זה.

אחמד ברגותי הסביר כי אבו סטחה היה שומר ראשו ונהגו של הנאשם, ולכן הנאשם חש לחייו. בשיחה שהתקיימה בין הנאשם לבין אחמד ברגותי במהלך מעצרו, כאשר הוקלטו ללא ידיעתם, תיאמו השניים גרסאות לגבי פיגוע זה, ואחמד ברגותי אמר לנאשם כי הדגיש בחקירתו שהוא הורה על ביצוע הפיגוע מאחורי גבו של הנאשם (תמליל שיחה ת/128 ג עמ' 14, 17). ואולם הנאשם, כאמור לעיל, הודה כי הורה לבצע את הפיגוע, ומכאן ברור כי מקורבו אחמד ברגותי ניסה לחלצו מן המעורבות הישירה בפיגוע זה, כמו גם בפיגועים אחרים.

(8) רצח 6 אנשים באולם השמחות "ארמון דוד" בחדרה

94. ביום 17.1.02 בשעה 22:45 בוצע פיגוע ירי באולם "ארמון דוד" בחדרה. המחבל עבד אלסאלם חסונה ירה במאבטח בכניסה לאולם, פרץ פנימה ופתח באש מנשק אוטומטי לעבר קהל החוגגים באירוע בת-המצווה של נינה קרדשוב, עד שכמה מהם השתלטו עליו, והוא נורה למוות (חו"ד פתולוגית ת/135). כתוצאה מן הירי נרצחו 6 אנשים ועשרות נפצעו, חלקם באורח קשה. הנרצחים הם: בוריס מליחוב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ב), דינה בינייב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ג), אנטולי בקשייב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ד), אבי יזדי ז"ל (תעודת פטירה ת/135ה), אדוארד בקשייב ז"ל (חו"ד פתולוגית ת/135ו) ואהרון בן ישראל אליס ז"ל (חו"ד פתולוגית ת/135ז). עד הראיה קונסטנטין קרדשוב סיפר בעדותו על התרחשות האירוע (עמ' 125), וניתן לראות את האירוע גם במצגת של המשטרה וקלטות שצולמו בעת האירוע (ת/135א, ת/135יא-יב). בזירה נתפס רובה סער אם-16 ורימון ששימשו את המחבל (ראה חו"ד ת/135ח-ט ועדותו של בפ"ק ליפר בעמ' 130).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

95. נאסר עויס היה אחראי על ביצוע הפיגוע הנ"ל, והוא זה שמסר את הנשק לצורך ביצועו למחבל חסונה (הודעתו ת/172, שעל גבייתה העיד רס"ן עאמר בעמ' 191). כך עולה גם מהודעתו של אחמד ברגותי, שסיפר כי עויס דיווח לו על ביצוע הפיגוע באולם השמחות בחדרה (הודעה ת/165 שעל גבייתה העיד רס"ר יעקובוף מעמ' 171). אחמד ברגותי סיפר כי שמע על ביצוע הפיגוע בטלוויזיה בהיותו עם הנאשם, ומיד התקשר לעויס שנטל אחריות על ביצוע הפיגוע.

גם אבו חמיד התייחס בחקירתו לפיגוע זה, והסביר כי אף הוא היה נקמה על חיסולו של ראיד כרמי, ולכן המפגע יצא מטול-כרם, שבה התגורר כרמי (ת/149 ב עמ' 14-15, שעל גבייתה העיד רס"ר אלקורעאן בעמ' 194).

96. אין כל ראייה ישירה לכך שהנאשם היה מעורב באופן ישיר בתכנון הפיגוע הנ"ל, או ידע על ביצועו מראש. הנאשם טען כי היה שומע דיווח על הפיגועים מאחמד ברגותי ומעויס רק לאחר ביצועם, ובשיחתו עם המדובר "פלוגי 1" אמר כי ידע על הפיגוע רק בדיעבד (דו"ח ת/118 ס' 4 שהוגש על ידי "רוברטי"). הקשר העקיף של הנאשם לפיגוע בחדרה נובע מכך שסיפק לעויס כספים ואמל"ח לצורך ביצוע הפיגועים, הלה ראה בו מנהיג ומפקד, ולכן גם דיווח לו לאחר כל פיגוע. הנאשם הודה באספקת כספים לעויס לצורך רכישת נשק, ואמר כי כאשר רצה להבטיח הפסקה של הפיגועים היה פונה בעניין זה גם לעויס (ראה סעיף 23 לעיל). עם זאת, הנאשם לא ראה עצמו אחראי לפעולותיו של עויס, בניגוד לפעולותיהם של אחמד ברגותי, אבו סטחה ואבו חמיד (ראה סעיפים 60 ו-65 לעיל). גם עויס סיפר בחקירתו כי ביצע את הפיגועים שהוציא לפועל במסגרת תנזים פת"ח, שעליו היה אחראי הנאשם, וכי הנאשם סייע לו במימון הפיגועים ואספקת נשק. הוא ציין כי הנאשם היה ממונה עליו (ראה סעיפים 21-22 לעיל).

השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשי הרצח שבוצעו בפיגוע זה - כאשר אין כל ראייה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(9) רצח שתי נשים בפיגוע ירי ברחוב יפו פינת לונץ בירושלים

97. ביום 22.1.02 בשעה 16:20 פתח המחבל סעיד רמדאן באש מרובה M-16 לעבר עוברים ושבים ברחוב יפו פינת לונץ בירושלים, עד אשר נורה ונהרג. כתוצאה מן הירי נרצחו שרה המבורגר ז"ל ואורה סנדלר ז"ל (תעודות פטירה ת/136-ב-ג), ונפצעו עשרות אזרחים. על האירוע העיד חנן בן נעים, שהרג את המחבל (עמ' 121). כמו כן הוגשה מצגת של המשטרה לגבי האירוע, והוגש דו"ח פעולה של רפ"ק נדיבי שהעיד במשפט (ת/136-א, ת/136-ד והעדות בעמ' 132). נשקו של המחבל נתפס ונשלח למוז"פ (ת/136-ה והעדותם של רס"מ אזולאי ורפ"ק לייפר בעמ' 130-134).

98. אחמד ברגותי נטל בחקירתו אחריות על הוצאתו לפועל של הפיגוע הנ"ל (ראה הודעה ת/165-א עמ' 4-5, שעל גבייתה העיד מזרחי בעמ' 184). הוא סיפר כי החליט להחדיר מחבל מתאבד לתוך ישראל, ולשם כך נעזר בעוים, אשר שלח אליו את המפגע סעיד רמדאן. השניים הכינו את המפגע לפיגוע, לקחו אותו להתפלל, קנו לו בגדים והשיגו עבורו רובה M-16 וכדורים. באותו יום אחר הצהריים שמע אחמד על ביצוע הפיגוע בירושלים.

אין ראיה ישירה הקושרת את הנאשם לפיגוע הנ"ל, והוא אף סיפר בחקירתו כי הוא וערפאת כעסו על אחמד ברגותי בשל ביצוע הפיגוע (תמליל שיחה ת/98-א עמ' 32). מעורבותו העקיפה של הנאשם בפיגועים שביצעו אחמד ברגותי ועוים, בעצמם או באמצעות אחרים, בוארה לעיל. השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(10) פיגוע ירי בשכונת נוה-יעקב בירושלים בו נהרגה השוטרת גלית ארביב ז"ל

99. ביום 25.2.02 בשעה 18:25 בוצע פיגוע ירי על ידי מפגע בראש חודש חשוון תשס"ב M-16 ורימון יד בכביש הראשי של שכונת נוה-יעקב בירושלים.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

מעדותו של עד הראיה, השוטר אדם גרפילד, עולה כי המחבל פתח באש לעבר כלי רכב שנעו בכביש, וכן לעבר אורחים ושוטרים שהגיעו למקום. בניידת המשטרה של גרפילד ישבה גם השוטרת גלית ארביב ז"ל, אשר הסתערה על המחבל באקדח שלוף. המחבל רצח ביריות את השוטרת ארביב ז"ל (תעודת פטירה ת/137ב), פצע קשות את השוטר גרפילד, שנותר נכה עד היום, ואת השוטר עמיחי דהן. רימון שהשליך המחבל לא התפוצץ (ראה עדותו של גרפילד בעמ' 127, עדותו של רפ"ק ליאור נדיבי בעמ' 132 והדו"חות והצילומים שהגיש ת/137ג, וכן המצגת ת/137א ולוח התצלומים ת/137ז). נשקו של המחבל, הרימון שלא התפוצץ ותרמילי הכדורים שירה נתפסו והועברו לבדיקת מז"פ (עדות רפ"ק עמי לייפר בעמ' 130, חו"ד של רפ"ק אבי קאופמן ת/137ד-ה וחו"ד של פק"ד יניב רון ת/137ו).

100. המחבל שנתפס במהלך הפיגוע הוא ראמי נור, כפי שאמר נאסר אבו חמיד בהודעתו ת/149ג בעמ' 11-12 (שהוגשה על ידי רס"מ יעקב בראוני בעמ' 207). אבו חמיד סיפר כי בעת שהוא ואחיו, חלום אבו חמיד, צפו בפיגוע הנ"ל בנוה-יעקב בטלוויזיה, הזכיר לו אחיו כי המפגע ראמי נור היה בביתם יום לפני כן, וחלום אמר כי הוא זה שמסר לראמי נור רובה M-16 וכדורים, ושילח אותו לפיגוע לאחר שצילם קלטת וידאו שהראה לאחיו נאסר לאחר הפיגוע. חלום אמר לאחיו נאסר כי קיבל את הנשק ואת המפגע ראמי נור מאחמד ברגותי. אבו חמיד הביע בהודעתו הנ"ל כעס על כך, בהסבירו שפיגוע זה עלול לסבך את הנאשם, בשל קרבתו לאחמד ברגותי, כאשר הסתבר שהמפגע נותר בחיים ויחקר בידי השב"כ.

עוד סיפר אבו חמיד בהודעתו הנ"ל, כי יאסר ערפאת הזמין למשרדו את הנאשם ואת אחמד ברגותי בעקבות הפיגוע; אחמד ברגותי ברח, והודיע לאבו חמיד שיתכן שעומדים לעצור את הנאשם בגלל הפיגוע הנ"ל. הנאשם אמר לאבו חמיד לאחר מכן, כי הסביר לערפאת שבאותו שלב לא היתה הוראה על הפסקת אש, וכי הוא - הנאשם - עומד מאחורי אנשיו כל עוד ערפאת לא יוציא הוראה נשיאותית להפסקת הפיגועים. אבו חמיד גם סיפר בהודעתו כי אחמד ברגותי הודה בפניו כי מסר את הנשק לאחיו של אבו חמיד (חלום), לצורך ביצוע הפיגוע בנוה-יעקב.

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

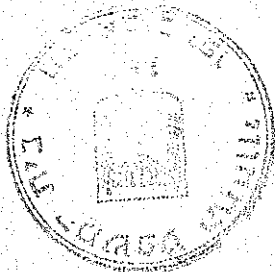
בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

101. מן הדברים האמורים לעיל עולה כי נאסר אבו חמיד לא נטל חלק בתכנון ובהוצאה לפועל של הפיגוע הנ"ל, ומי שעשו זאת היו אחיו חלום ואחמד ברגותי, שהיו עדים במשפט. חלום אבו חמיד הורשע על פי הודאתו בשורה של מעשי טרור, כולל אחריותו לביצוע הפיגוע הנ"ל בנוה-יעקב (ראה פרט 13 בכתב האישום המתוקן ת/161, ופסק הדין ת/161 ב). חלום סיפר על אחריותו לפיגוע הנ"ל, כמפורט לעיל, בהודעותיו ת/162-א, ב, שנגבו על ידי אברהם אלקורעאן (עדותו בעמ' 194) ורס"ר דוד מזרחי (עדותו בעמ' 184).

חלום סיפר בהודעותיו הנ"ל (ת/162 א עמ' 6-9, ת/162 ב עמ' 2-4) כי הכין את ראמי נור לביצוע הפיגוע, ארגן לו מסיע ומסר לו רימון רסס ורובה M-16 עם כדורים. בעת שהכין את ראמי נור לפיגוע, הגיע אחמד ברגותי ובירר כיצד מתקדמים העניינים בעניין תכנון הפיגוע; אחמד ברגותי רצה שהפיגוע יעשה במקום הומה אדם בירושלים, אך לבסוף סוכם שהוא יבצע בצפון ירושלים בשל המחסומים, ואחמד ברגותי אישר זאת.

102. אחמד ברגותי אישר בחקירתו את הקשר שלו לפיגוע בנוה-יעקב. בהודעתו ת/165 סיפר כי נאסר עויס שלח אליו את המפגע ראמי נור לצורך ביצוע הפיגוע בנוה-יעקב, ואז הפנה את ראמי נור אל חלום אבו חמיד כדי שיסייע לו להיכנס לירושלים (הודעה ת/165 עמ' 6, שנגבתה על ידי רס"ר מזרחי לפי עדותו בעמ' 184). גם אחמד ברגותי, כמו חברו נאסר אבו חמיד, סיפר בחקירתו על כך שבעקבות הפיגוע זומן יחד עם הנאשם למשרדו של ערפאת; הנאשם שאל אותו אם הוא אחראי לפיגוע, אחמד ברגותי השיב בחיוב, ושמע מהנאשם שערפאת כעס על ביצוע הפיגוע (הודעה ת/165 עמ' 5 שנגבתה על ידי רס"ר מזרחי לפי עדותו בעמ' 184).

103. לאור האמור לעיל מתכנני הפיגוע היו עויס ואחמד ברגותי. בעת פגישתם של אחמד ברגותי והנאשם בחקירה, כאשר הוקלטו ללא ידיעתם, חזר אחמד כמה פעמים והדגיש בפני הנאשם כי סיפר בחקירתו שהנאשם שמע על הפיגוע הנ"ל רק לאחר הביצוע (תמליל שיחה ת/127 עמ' 4, 11).

בתי המשפט

תפ"ח 1158/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אין ראיות הקושרות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכננו וביצעו אחמד ברגותי ועויס, כמבואר לעיל (ראה סעיפים 80, 86 ו 96 לעיל). לא לחינם זימן יאסר ערפאת את ברגותי לבירור לאחר ביצוע הפיגוע הנ"ל, שכן גם הוא סבר שהנאשם הוא הכתובת לטענות בענין. השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראיה הקושרת את הנאשם ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(11) רצח גד רג'ואן ז"ל במפעל בשקביץ בעטרות

104. ביום 27.2.02 בשעה 06:30 נרצח גד רג'ואן ז"ל במפעל "קפה בשקביץ" באיזור התעשייה בעטרות, על ידי עבד אלמגיד מהדי שהועסק בעבר במפעל (תעודת פטירה ת/138א וחוו"ד פתולוגית ת/138ב). זהרן שחאדה שהיה במקום סיפר כי כאשר שמע את היריות ראה אדם נמלט מן המקום, וגד רג'ואן שכב על הרצפה וביקש להזעיק עזרה (עמ' 146).

גד רג'ואן ז"ל נפטר כתוצאה מן הירי, ומותו נקבע במקום (ראה דו"ת פעולה ת/138ג ועדותו של רפ"ק ליאור נדיבי בעמ' 132, וכן דו"ת המעבדה הניידת שרשם רפ"ק ניסים מזרחי ת/138ד ועדותו בעמ' 131). תצלומי זירת האירוע הוגשו כמוצגים ת/138ד ו- 138, על ידי מזרחי ונדיבי בעדותיהם. הרצח בוצע באמצעות אקדח (חוו"ד ת/138ה), שכמה קליעים שנורו ממנו פגעו פגיעות קטלניות בגופו של המנוח (חוו"ד ת/138ב).

105. אבו חמיד סיפר בהודעתו ת/149ב (עמ' 25-28) כי פנה אליו עבד אלמגיד שסיפר לו כי עבד במפעל של משפחת רג'ואן, וביקש לבצע פיגוע יחד עם אדם בשם רמזי. השלושה ישבו ותכננו את הפיגוע, ואבו חמיד נתן לכל אחד מן השניים אקדח. כעבור 20 דקות דיווח רמזי לאבו חמיד על ביצוע הפיגוע, ועבד אלמגיד סיפר כיצד ירה למוות ברג'ואן ז"ל. אבו חמיד התקשר למשטרה ונטל אחריות על ביצוע הפיגוע בשם גדודי תללי אלאקצא (הודעתו של אבו חמיד הוגשה על ידי רס"ר אלקוראען בעמ' 194).

